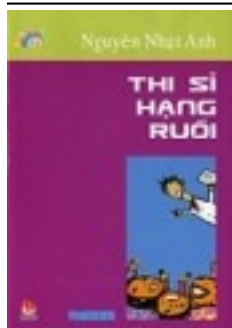

Kính vạn hoa - Tập 15 - Thi sĩ hạng ruồi

Contents

Kính vạn hoa - Tập 15 - Thi sĩ hạng ruồi	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	12
5. Chương 05	15
6. Chương 06	21
7. Chương 07	25
8. Chương 08	30
9. Chương 09	34
10. Chương 10	39

Kính vạn hoa - Tập 15 - Thi sĩ hạng ruồi

Giới thiệu

Tập 15 - Thi sĩ hạng ruồi: Xưa nay Quý rôm được xưng tụng là “thần đồng toán học” chứ không phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-15-thi-si-hang-ruoi>

1. Chương 01

Chương 1

Tiểu Long, Quý rôm và nhỏ Hạnh vừa đặt chân qua ngưỡng cửa đã thấy không khí lớp học có vẻ khác lạ.

Cả chục đứa đang xúm đen xúm đỏ chỗ nhỏ Lan Kiều ngồi. Một cô gái lạ hoắc lạ huơ đang hỏi chuyện nó.

- Chuyện gì thế, Vành Khuyên? - Quý rôm hỏi Vành Khuyên ngồi bàn đầu lúc này đang quay người nhìn xuống.

Vành Khuyên ngoảnh mặt lại, giọng quan trọng:

- Nhà báo đang phỏng vấn nhỏ Lan Kiều lớp mình!
- Chị đó là nhà báo sao?

Quý ròm ngẩn ngơ hỏi lại. Cô gái đang hỏi chuyện Lan Kiều quả có “tác phong” nhà báo thật: túi dết trên vai, tóc cắt ngắn, mắt đeo kính tròn, trên tay lăm lăm quyển sổ và cây viết, miệng hỏi tay chép lia lịa. Nhưng nhà báo gì mà trẻ quá! Ba nhỏ Hạnh cũng là nhà báo nhưng ba nhỏ Hạnh đâu có trẻ măng như thế! Chính vì vậy Quý ròm mới ngờ ngợ.

Nhưng nhỏ Vành Khuyên đã nhanh chóng đánh tan những ngờ vực trong lòng Quý ròm:

- Không thật chẳng lẽ là giả! Chính thầy Khải dẫn chỉ xuống lớp mình mà!
- À, nếu đích thân thầy Khải tổng phụ trách đội dẫn xuống thì không thể giả được! Quý ròm liếm môi:
- Thế chỉ làm ở báo nào thế?
- Báo Khăn Quàng Đỏ!

Thảo nào! - Quý ròm thở dài - Báo thiếu nhi hèn gì phóng viên nom bé xiu xiu xiu. Nó tò mò hỏi tiếp:

- Sao chỉ lại phỏng vấn nhỏ Lan Kiều?
- Chỉ đến trường ta để viết về phong trào sáng tác văn nghệ trong học đường. Và sau khi vào thư viện rảo một vòng, chỉ chép lại một số bài trên báo tường, nói là sẽ đem về đăng trên tờ Khăn Quàng Đỏ!
- Tôi chẳng hiểu gì cả! - Quý ròm nhún vai - Chuyện đó thì có liên quan gì đến nhỏ Lan Kiều!
- Liên quan nhiều lắm chứ! - Nhỏ Hạnh vọt miệng trả lời thay nhỏ Vành Khuyên - Tờ báo tường của trường tháng vừa rồi có đăng một bài thơ của Lan Kiều!

Tới đây thì Quý ròm hiểu ra. Nó gục gặc đầu:

- À, tôi hiểu rồi! Có nghĩa là chị phóng viên báo Khăn Quàng Đỏ đã chọn bài thơ đó của nhỏ Lan Kiều và bây giờ đang phỏng vấn tác giả?
- Thì vậy!

Vành Khuyên đáp gọn và lại quay cổ nhìn xuống chỗ Lan Kiều ngồi. Lúc này, cuộc phỏng vấn dường như đã kết thúc. Cô gái bỏ cuốn sổ vào túi dết, mỉm cười nói gì đó với nhỏ Lan Kiều, có lẽ là cảm ơn, và vui vẻ chào tạm biệt lũ học trò hiếu kỳ đang bu quanh rồi thông dong bước ra khỏi lớp.

Tụi bạn đứng chôn chân nhìn theo. Đến khi cô nhà báo khuất sau cánh cửa, tụi nó quay lại chỗ Lan Kiều, nhao nhao:

- Tuyệt quá hén! Bạn sắp sửa được lên báo rồi đấy!
- Lại còn được phỏng vấn và in hình nữa! Hết diễn viên điện ảnh!

Nhỏ Tú Anh xuýt xoa:

- Lại được lãnh nhuận bút nữa! Thích thật!
- Nhuận bút là cái gì thế? - Nhỏ Bội Linh ngơ ngác.

Tú Anh ra vẻ hiểu biết:

- Nhuận bút là tiền chứ là gì? Khi này chị nhà báo bảo hễ bài được in lên báo là được phát tiền! Mấy chục ngàn cơ đấy!
- Ủ, nếu thế thì thích thật! - Nhỏ Bội Linh hít hà - Mỗi tháng nhỏ Lan Kiều ráng đăng lên báo chừng hai, ba chục bài là tha hồ mua sách vở, quần áo...

Hải quần ngồi gần đó ngửa miệng “xì” một tiếng:

- Bạn tưởng đăng báo dễ lắm sao mà đòi mỗi tháng đăng hai, ba chục bài? Đúng là đồ tham lam!

Bị tấn công bất ngờ, nhỏ Bội Linh đỏ mặt phản kích:

- Với bạn tất nhiên là không dễ! Bạn có gửi cả ngàn bài cũng chẳng báo nào thèm đăng!

- Hừ! - Hải quần cười khẩy - Tôi chả thèm gửi! Tôi đâu có ham mua sắm như bạn, gửi cả ngàn bài làm chi!

Nhỏ Lan Kiều này giờ vẫn ngồi im. Niềm vui sáng nay đến quá bất ngờ khiến lòng nó không khỏi rộn ràng. Vừa hãnh diện vừa mắc cỡ, mặt nó đỏ như gấc. Tiếng bạn bè trầm trồ bên tai về việc nó sắp được in bài lên báo càng làm nó thêm lúng túng. Nhưng nghe ngóng một hồi, nó thấy sao lạ quá. Lời qua tiếng lại giữa Hải quần và nhỏ Bội Linh càng lúc càng xa đề tài “văn chương” và cở vể muốn chuyển qua lĩnh vực “võ thuật”. Ngụy to rồi! Lan Kiều khê kêu thầm và vội lên tiếng giải hòa:

- Thôi, hai bạn đừng cãi nhau nữa! Bạn Hải nói đúng đó! Chẳng dễ gì đăng lên báo mấy chục bài mỗi tháng đâu!

- Mà có muốn đăng cũng chẳng đăng được! - Quý ròm vừa chen lời vừa cười hì hì tiến lại - Báo Khăn Quàng Đỏ mỗi tuần chỉ ra một số, giả dụ bạn Lan Kiều được tòa soạn ưu ái đăng cho mỗi số một bài thì cả tháng cũng chỉ in được tối đa là bốn bài, lấy đâu ra mà hai ba chục!

“Thần đồng toán học” quả có khác! Những dẫn chứng cụ thể của Quý ròm khiến nhỏ Bội Linh “tắt đài” ngay tắp lự.

Chuyện tưởng đến đó là xong. Nhưng Hải quần là đứa được đăng chân lên đăng đầu. Thấy Bội Linh chịu lép, nó càng lấn tới:

- Nhưng giả dụ báo Khăn Quàng Đỏ chịu đăng liên tù tì, Lan Kiều cũng chẳng thể làm mỗi tháng bốn bài nổi!

- Nổi! - Bội Linh đã tính nhin, nghe vậy liền nghinh mặt cãi lại.

- Không nổi!

- Có học dở như bạn làm không nổi thì có!

Hải quần nghiêng răng:

- Học dở học giỏi gì cũng làm không nổi!

Bội Linh không chịu thua:

- Cả lớp này có thể không ai làm nổi, nhưng Lan Kiều chắn chắc làm nổi!

Tiểu Long và nhỏ Hạnh đón nhận lời nhận xét của Bội Linh một cách bình thường, nhưng câu nói đó lọt vào tai Quý ròm bỗng trở nên nhột nhạt quá xá. Con nhỏ Bội Linh uống mật gấu kia bảo “cả lớp này không ai làm nổi” có khác nào bảo thẳng vào mặt Quý ròm rằng nhà người cũng là đồ vô tích sự nốt! Chà chà, chẳng lẽ mình lại không sánh ngang với con nhỏ Lan Kiều học hành làng nhàng kia? Ở trong lớp, Lan Kiều chỉ là một học sinh trung bình, toán tiếc cũng chẳng giỏi, mà văn vẽ cũng chẳng lấy gì làm xuất sắc. Một đứa bình bình như vậy còn được làm thơ đăng báo chẳng lẽ mình làm không được? Quý ròm lăm bầm một cách tức tối.

Không chỉ Quý ròm, ngay cả nhỏ Lan Kiều cũng cảm thấy áy náy và ngượng ngập trước lời đề cao quá trớn của bạn mình. Nó liền vội vã thanh minh:

- Bạn Bội Linh nói đùa cho vui thôi! Lan Kiều không tài nào làm được mỗi tháng bốn bài đâu! Làm thơ chứ đâu phải làm toán mà muốn làm lúc nào thì làm!

Thấy Lan Kiều khiêm tốn tự nhận mình “tài hèn sức mọn”, mỗi tháng không thể làm được bốn bài thơ như nhỏ Bội Linh tâng bốc, Quý ròm gật gù về hài lòng. Nhưng nghe đến câu so sánh cuối cùng thì Quý ròm suyt chút nữa té lăn quay ra giữa lớp! Trời đất, toán học là môn ruột của mình mà con nhỏ “mâm non thi sĩ” mới ti toe làm được một, hai bài thơ con cóc này dám nói là đồ vứt đi, “muốn làm lúc nào thì làm”!

Quý ròm điên tiết định mở miệng cự nự nhỏ Lan Kiều về cái tội nó ỷ nó dốt toán rồi bày đặt lên giọng coi thường môn toán nhưng chưa kịp thực hiện ý định thì nhỏ Hạnh đứng bên đã buộc miệng:

- Hạnh cũng nghĩ vậy! Làm thơ phải có cảm hứng, đâu phải muốn làm lúc nào thì làm!

Nhỏ Hạnh làm Quý ròm cứng họng. Nó chưa kịp công kích nhỏ Lan Kiều ăn nói ẩu tả kia, nhỏ Hạnh đã lấu tấu bảo “Hạnh cũng nghĩ vậy” khiến nó cụt hứng ngay tút xút.

Quý ròm làm thình nhưng bụng đã tức lắm. Trên thế giới bao nhiêu người xúm vào ngợi ca môn toán. Isocrate bảo “Toán học là môn thể thao tinh thần và chuẩn bị cho triết học”. Colton nói “Nghiên cứu toán học cũng như sông Nil, bắt đầu khiêm tốn mà kết thúc huy hoàng”. Môn toán danh giá trù đời như vậy mà con nhỏ Lan Kiều éch ngồi đấy giếng kia nở mở miệng khinh thường, bảo đệ tử cưng của thầy Hiếu không ầm ỨC sao được!

Nổi tức tới đeo đẳng Quý ròm suốt. Khi bắt đầu vào học, ngồi chưa nóng chỗ, nó đã mím môi huých vào tay nhỏ Hạnh:

- Hạnh cho rằng làm thơ khó hơn làm toán thật hả?

- Ừ!

Nhỏ Hạnh cầm cùi viết viết vẽ vẽ gì đó, nghe Quý ròm hỏi, nó chỉ “ừ” cho có lệ.

Quý ròm càng điên tiết:

- Ai bảo Hạnh vậy? Làm toán khó hơn làm thơ gấp tỉ lần ấy chứ!

Giọng điệu như muốn gây gổ của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh ngạc nhiên ngẩn đầu lên. Nó nhìn bộ mặt đỏ gay của bạn và sức hiểu. À, thì ra “nhà toán học” bị chạm tự ái! Đang định gật đầu “Làm thơ khó lắm!” nhưng hiểu ra “tâm sự” của ông bạn ròm, nhỏ Hạnh cười cười hạ giọng:

- Làm thơ thật ra... không dễ như Quý tưởng đâu! - Thấy Quý ròm mấp máy môi định phản đối, nhỏ Hạnh vội vàng nói tiếp - Như Hạnh đây nè! Từ trước tới giờ, Hạnh làm cả ngàn bài toán nhưng đã làm bài thơ nào đâu!

Nhưng dù nhỏ Hạnh đã cố thay chữ “khó lắm” bằng chữ “không dễ” và lấy cả chính mình ra để chứng minh, Quý ròm vẫn lộ vẻ bất phục. Nó ương bướng:

- Đó là tại Hạnh không muốn làm thôi! Hạnh làm, báo sẽ đăng ngay!

- Không hẳn đâu! Thiếu gì người làm cả trăm bài thơ, gửi đi hết báo này đến báo khác mà đâu có báo nào chịu đăng!

Quý ròm cau mày “hừ” một tiếng rõ to. Nhưng chưa kịp vắn vẹo, nó đột nhiên im bật. Trong giây phút đó, không hiểu sao Quý ròm chợt nhớ đến anh Vũ. Đích mắt nó trông thấy anh Vũ sáng tác từng tập, từng tập thơ, và đúng như nhỏ Hạnh mô tả, anh đã “gửi đi hết báo này đến báo khác mà đâu có báo nào chịu đăng”. Rốt cuộc phải nhờ quen với chị Ngần, anh mới tìm được cho mình một độc giả duy nhất. Nếu không có bạn gái, hẳn anh sẽ trở thành người thi sĩ cô đơn nhất thế giới!

Nghĩ đến con đường chông gai trắc trở mà anh Vũ đang đi, Quý ròm bất giác rung mình, chẳng còn muốn tranh cãi “làm thơ khó” hay “làm toán khó” nữa. Nó nhìn nhỏ Hạnh, chớp mắt nói:

- Nếu đăng thơ lên báo khó như vậy thì bài thơ của nhỏ Lan Kiều chắc gì được đăng!

- Cái đó thì Hạnh không biết!

Quý ròm ngẫm nghĩ một hồi rồi trước cặp mắt sững sốt của nhỏ Hạnh, nó nghiêm trang kết luận:

- Nếu báo Khăn Quàng Đỏ không đăng thơ của nhỏ Lan Kiều, chứng tỏ làm thơ không phải là chuyện dễ! Còn nếu cuối cùng bài thơ của nó được đăng chứng tỏ làm thơ chẳng có gì khó, tôi làm cũng được!

2. Chương 02

Chương 2

Khi tuyên bố cứng cỏi như vậy, Quý ròm thực ra cũng đang lo ngay ngáy. Cũng như nhỏ Hạnh, trước nay nó chưa từng làm thơ bao giờ. Mai mốt chẳng may báo Khăn Quàng Đỏ đăng bài thơ của Lan Kiều lên, nhỏ Hạnh bắt nó thực hiện câu “tôi làm cũng được”, chắc nó xui!

Nhưng to thời gian, nỗi lo của Quý ròm dần dần lắng xuống. Hai, ba tuần liên tiếp, hễ canh báo Khăn Quàng Đỏ vừa phát hành là nó ba chân bốn cẳng chạy vù ra sạp báo gần nhà mua ngay một tờ.

Cầm tờ báo trên tay, nó lại phóng phù về nhà, chui tọt vào phòng, đóng cửa lại. Nếu nhìn thấy bộ tịch kỳ quặc của nó trong lúc đó, những người đa nghi hẳn sẽ tưởng cái nó đang cầm trên tay không phải là tờ báo thiếu nhi mà là một thứ hàng quốc cấm nào đó.

Nhưng dò tìm hai, ba số báo liên, vẫn chẳng thấy bài thơ của nhỏ Lan Kiều đâu, Quý ròm dần dần trấn tĩnh. Nó thở phào lẩm bẩm: Hừ, làm thơ đâu phải dễ! Cỡ như nhỏ Lan Kiều làm sao đăng thơ lên báo nổi! Đang hí hửng, Quý ròm quên khuấy rằng nó đang lặp lại “luận điệu” của Lan Kiều và nhỏ Hạnh. Nó không biết nó đang mâu thuẫn với chính mình. Nhưng lúc này Quý ròm cần gì biết điều đó. Hễ báo Khăn Quàng Đỏ không đăng thơ của nhỏ Lan Kiều là Quý ròm cảm thấy khoan khoái lắm rồi. Khoái nhất là nó khỏi phải ề cổ ra làm thơ để chứng minh với nhỏ Hạnh “tôi làm cũng được” như nó đã từng hung hăng phát biểu.

Khổ nỗi, nhỏ Hạnh không phải là đứa dễ dàng “buông tha” cho bạn bè. Đúng vào lúc Quý ròm định ninh mình đã thoát nạn thì nhỏ Hạnh lò dò đến nhà nó.

- Thấy chưa! Tôi đã nói mà! - Vừa thấy mặt nhỏ Hạnh, Quý ròm đã bô bô.

- Thấy chuyện gì? - Ng Quý ròm thốt một câu không đầu không đuôi, nhỏ Hạnh ngơ ngác hỏi lại.

Quý ròm tươi tỉnh:

- Thì chuyện bài thơ của nhỏ Lan Kiều chứ chuyện gì!

- Bài thơ đó sao?

- Còn sao nữa! Rốt cuộc báo Khăn Quàng Đỏ có đăng đâu!

- Ai bảo Quý thế?

Quý ròm cười tít mắt:

- Cần gì ai bảo! Bao tuần nay, có tuần nào mà tôi chẳng xem báo!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nhưng còn số báo ra sáng nay, Quý đã xem chưa?

Nụ cười của nhỏ Hạnh nom “gian ác” không thể tả. Quý ròm nhìn nụ cười của bạn, chột dạ đáp:

- Số này thì chưa!

- Nếu vậy thì Quý xem đi!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa ung dung đặt tờ báo nãy giờ đang cuộn tròn trên tay lên bàn.

Quý ròm liếc thoáng qua hình bìa đã biết ngay đây là số báo mới nhất. Nhưng Quý ròm không giở ra ngay. Nó cứ đứng ngây như phỗng, cặp mắt dáo dác hết nhìn tờ báo lại nhìn nhỏ Hạnh, ngờ vực hỏi:

- Có gì trong đó vậy?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Thì Quý cứ xem đi!

Nhưng nhỏ Hạnh càng giục thì Quý ròm càng trù trù. Nó liếm môi:

- Có bài thơ của Lan Kiều trong đó phải không?

Về ngập ngừng của ông bạn ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Phải hay không phải, Quý cứ giở ra xem thì biết! Làm gì Quý sợ dữ vậy!

Câu nói khích của nhỏ Hạnh làm Quý ròm đỏ mặt. Nó hậm hực cầm tờ báo lên và bặm môi lật từng trang.

Quả như sự lo lắng của nó, ở trang 24 bài thơ “Trường em” của nhỏ Lan Kiều nằm chêm chệ ngay trong mục “Mái trường thân yêu”, nom oai phong không thể tả. Oai nhất là bên cạnh bài thơ có in cả hình tác giả đang cười toe toét và lời giới thiệu thật trân trọng của tòa soạn: “Em Ngô Ngọc Lan Kiều, học sinh lớp 8A4 trường Tự Do, là một cây bút đầy triển vọng...”

Quý ròm nhắm đọc bài thơ:

Anh gạch

Đo đỏ

Nho nhỏ

Dễ thương

Sắp hàng

Trên tường

Dựng nên

Trường mới

Và những

Chị ngói

Mảnh dễ

Đáng yêu

Gối đầu

Thật đều

Làm thành

Mái lớp

...

Tới đây, Quý ròm không buồn đọc tiếp. Nó gấp tờ báo lại và ngẩng đầu lên nhìn nhỏ Hạnh:

- Thơ gì mà mỗi câu chỉ có hai chữ như thế này, ai làm chả được!

- Không đơn giản như Quý tưởng đâu! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Ba Hạnh bảo muốn làm thơ hay phải có năng khiếu cơ đấy!

Quý ròm không tin:

- Thế chẳng lẽ nhỏ Lan Kiều có năng khiếu hơn tụi mình?

- Chứ gì nữa! - Nhỏ Hạnh nhún vai - Không có năng khiếu trời cho, làm sao nó làm được bài thơ “Trường em”?

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Tôi chẳng thấy bài thơ đó có gì hay! Làm thơ nhiều chữ có thể là khó, chứ nếu cứ viết hai chữ rồi xuống hàng thì tôi thừa sức làm cả khối!

- Thôi đi, đừng có dóc! Hạnh có thấy Quý làm thơ bao giờ đâu!

Quý ròm chống chế:

- Đó là tại tôi chưa muốn làm thôi!

Nhỏ Hạnh hấp háy mắt:

- Thế bây giờ Quý đã muốn làm thơ rồi ư?

Câu nói của nhỏ Hạnh rõ là có ý giễu cợt. Quý rờm tức khí buông một câu gọn lỏn:

- Để rồi Hạnh xem!

Nói là làm, nhỏ Hạnh vừa bước ra khỏi cửa, Quý rờm liền tức tốc chuồn vào phòng lôi giấy bút ra ngồi... làm thơ. Hừ, tưởng làm thơ khó như thế nào chứ làm như nhỏ Lan Kiều làm thì thằng này đâu có ngán! Không nể khiêu ông cũng sáng tác được khối bài cho mà xem! Quý rờm vừa lăm bằm vừa đưa ngòi bút chạy nhoáng nhoàng trên giấy.

Nhỏ Lan Kiều viết bài “Trường em” thì Quý rờm viết bài “Lớp em”:

Lớp em

Mát mẻ

Vui vẻ

Làm sao

Người ra

Kể vào

Thật là

Tấp nập

Lớp em

Học tập

Thật là

Hăng say

Lớp em

Làm bài

Thật là

Chính xác

Lớp em

Ca hát

Thật là

Hay ho

...

Quý rờm viết một mạch đến bốn trang giấy. Bài thơ dài thòng như lá số Táo quân. Vậy mà Quý rờm chẳng thấy mệt mỗi tí ti ông cụ nào. Nhỏ Lan Kiều làm thơ hai chữ, Quý rờm cũng làm thơ hai chữ, lại còn làm dài gấp gần chục lần bài thơ của con nhỏ “cây bút đầy triển vọng” này. Bài thơ của Quý rờm còn tuyệt hơn bài thơ của nhỏ Lan Kiều ở chỗ liệt kê đầy đủ mọi mặt học tập, vui chơi, sinh hoạt của học trò, không sót một chi tiết con con nào.

Đọc đi đọc lại sáng tác đầu tay của mình cả chục lần, Quý rờm đắc ý quá xá. Hừ, tưởng gian nan vất vả thế nào, hóa ra làm thơ dễ còn hơn hút ốc! Vậy mà nhỏ Hạnh dọa mình muốn phát sốt! Con nhỏ “thông thái” này đúng là chẳng có một chút “chí khí nam nhi” nào, đụng việc gì cũng la khó! Nhưng rồi sức nhớ

ra nhỏ Hạnh không phải là “nam nhi”, Quý ròm không buồn lâu bầu nữa. Nó lại cuối xuống nhắm đọc bài thơ trong tay và sau khi tự gặt gù tán thưởng tài năng của mình thêm một lần nữa, nó thận trọng chép bài thơ ra một tờ giấy sạch. Sau đó Quý ròm gấp đôi tờ giấy bỏ vào phong bì, bên ngoài nắn nốt ghi: Kính gửi tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ...

Tất cả những việc đó, Quý ròm tiến hành một cách bí mật. Mặc dù hùng hổ dọa dẫm nhỏ Hạnh “Để rồi Hạnh xem!”, Quý ròm vẫn không muốn bất cứ ai hay biết chuyện nó lén lút đặt chân vào con đường thi ca gai góc của anh Vũ.

Quý ròm lẳng lặng làm mọi chuyện. Sau đó, nó lẳng lặng chờ đợi. Nó tủm tỉm cười khi hình dung ra cảnh Tiểu Long và nhỏ Hạnh miệng mồm há hốc khi một ngày đẹp trời nọ bất chợt bắt gặp bài thơ “Lớp em” của thi sĩ Quý ròm được in trang trọng trên tờ báo quen thuộc của tuổi học trò.

À, không phải là thi sĩ Quý ròm. Dưới bài thơ “Lớp em” dài dằng dặc kia, Quý ròm không đề tên thật. Đề tên thật như con nhỏ Lan Kiều “mầm non văn nghệ” kia thì quá xoàng! Để cho giống những nhà văn nhà thơ lừng danh khác, Quý ròm nặn óc cả buổi trời để nghĩ ra cho mình một bút hiệu đầy ẩn tượng: Bình Minh.

Ý nghĩa của bút hiệu Bình Minh dĩ nhiên cực kỳ thâm thúy. Đó là thời khắc bắt đầu một ngày mới, không gian trong trẻo, màu sắc huy hoàng. Bút hiệu Bình Minh báo hiệu một tương lai xán lạn đang hân hoan chào đón thần đồng toán học “giá lâm”!

Trong khi chờ ngày nhà thơ Bình Minh xuất hiện trên thi đàn và gây chấn động thế giới... 8A4, Quý ròm vẫn ôm cặp đến lớp bình thường, mặt mày không để lộ một tí gì cho bạn bè biết ta đây sắp sửa trở thành một nhà thơ lớn.

Tuy nhiên, vẻ bồn chồn khác thường của Quý ròm không qua mắt được Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

- Mấy hôm nay trông mày cứ là lạ thế nào! - Tiểu Long nhìn Quý ròm vẻ dò xét.

Quý ròm cười cười:

- Có chuyện gì đâu!

Tiểu Long không tin. Nó thu nắm tay quẹt mũi:

- Nhất định là có chuyện gì!

Quý ròm lấp lửng:

- Nếu mày nhất định thế thì cứ đợi đấy!

Tiểu Long thô lỗ mắt:

- Đợi chuyện gì?

Quý ròm tiếp tục ôm ờ:

- Đợi chuyện gì mà mày “nhất định” ấy!

Tiểu Long tưởng như mình đang đi giữa đêm ba mươi. Những câu trả lời của Quý ròm càng lúc càng tối mờ mờ.

- Nhưng thực ra thì đó là chuyện gì? - Cuối cùng không nhịn được, Tiểu Long cau mày gắt.

Lần này Quý ròm chưa kịp đáp thì nhỏ Hạnh đã cười khúc khích:

- Long không cần phải hỏi nữa! Nếu Quý ròm không trả lời thì Hạnh trả lời giùm cho!

- Hạnh biết? - Tiểu Long giương mắt éch.

- Tất nhiên.

- Thế Quý ròm bảo tôi đợi chuyện gì?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Quý bảo Long đợi xem những sáng tác của Quý!

Tiểu Long vẫn chưa hiểu:

- Sáng tác gì?

- Thơ đấy! - Nhỏ Hạnh nháy mắt, láu lỉnh - Đạo này Quý đang muốn trở thành thi sĩ!

- Tầm bậy!

Quý ròm đỏ mặt chối phắt. Nó cũng không hiểu sao bỗng dưng nó lại không dám nhìn nhận sự thật. Nó cảm thấy ngượng nghịu như bị phát hiện đang làm điều gì vụng trộm. Mà điều đó thực ra có gì xấu đâu! Chỉ làm thơ thôi mà!

3. Chương 03

Chương 3

Rồi Quý ròm cũng tự hiểu ra. Nó mắc cỡ với Tiểu Long và nhỏ Hạnh không phải vì “âm mưu” muốn trở thành thi sĩ của nó bị phát giác.

Quý ròm mắc cỡ chính vì nó bắt đầu nghi ngờ “năng khiếu văn chương” của mình. Nếu thơ của nó hay đến mức vừa gửi tới, báo lập tức đăng ngay và sau khi đọc xong bạn bè thi nhau xuýt xoa khen ngợi và giành nhau xúm đen xúm đỏ quanh nó để... xin chữ ký, hẳn Quý ròm chẳng việc gì phải chối bay chối biến khi bị nhỏ Hạnh tiết lộ hành động của mình. Thậm chí lúc đó không những nó gật đầu ngay tút xút mà mũi nó còn nở to và ngược nó uốn về phía trước đến một tấc là ít.

Nhưng hoàn cảnh nó đang rơi vào chẳng có vẻ gì giống như vậy. Đã hai tuần lễ trôi qua, báo Khăn Quàng Đỏ đã ra được hai số mà bài thơ của thi sĩ Bình Minh vẫn biệt tăm biệt tích.

Quý ròm bắt đầu chột dạ. Nó không rõ thư của nó bị thất lạc hay vì bài vở quá nhiều tòa soạn chưa thể đăng ngay hay do bài thơ của nó ẹ quá nên tòa soạn đã vứt vào sọt rác để dành bán giấy vụn rồi. Quý ròm không rõ nguyên nhân và trong khi chờ đợi cho rõ, nó thậm chí cầu mong nguyên nhân thứ ba đừng bao giờ xảy ra.

Đó là Quý ròm chỉ cầu mong thôi, còn sự thể như thế nào, nó mù tịt. Vì vậy, bụng nó cứ ngay ngáy. Và cũng vì vậy, khi nhỏ Hạnh bảo với Tiểu Long đạo này nó đang làm thơ, nó đã gân cổ chối biến. Làm thơ tất nhiên chẳng có gì đáng xấu hổ nhưng nếu làm thơ chả ra ôn gì, đã vậy trước đó lại lớn giọng chê ổng chê eo thơ của nhỏ Lan Kiều, thì quả là có chui xuống đất ở với giun may ra mới khỏi ngượng.

Thấy Quý ròm không chịu thừa nhận chuyện thơ thẩn, nhỏ Hạnh cũng chẳng buồn gặng hỏi. Đoán rằng ròm có nỗi khổ tâm riêng, nó chẳng nỡ dồn bạn vào chân tường, mặc dù nó cũng không rõ tại sao hôm trước Quý ròm nói chuyện làm thơ hung hăng đến thế mà nay lại làm như chuyện đó chẳng dính dáng gì tới mình.

Trong khi đó, Quý ròm tiếp tục làm bài thơ thứ hai. Nó quyết chứng minh cho mọi người thấy so với sự kỳ diệu của toán học, thơ chẳng phải là chuyện học hiem gì. Nó quyết làm cho nhỏ Hạnh sáng mắt ra.

Hơn nữa, những vinh quang mà nhỏ Lan Kiều liên tiếp đón nhận từ khi bài thơ “Trường em” và “tiểu sử tác giả” được đăng lên báo khiến Quý ròm càng quyết tâm chứng minh con nhỏ thi sĩ lộc chóc này chẳng hơn gì mình.

Lần này Quý ròm chẳng thèm làm thơ hai chữ. Bài thơ hai chữ của nó gửi đi gần một tháng nay bất tăm như sỏi ném xuống hồ. Có lẽ sau khi đăng bài “Trường em” của nhỏ Lan Kiều, báo Khăn Quàng Đỏ bắt đầu chán thơ hai chữ.

Quý ròm làm thơ lục bát. Nó lôi sách ra nghiên cứu vần luật, thấy thơ lục bát chẳng có gì ghê gớm. Cứ một câu sáu, rồi một câu tám, hoài hoài như thế! Chuyện gieo vần cũng cực kỳ đơn giản: chữ cuối câu sáu vần với chữ thứ sáu câu tám, chữ cuối câu tám vần với chữ cuối câu sáu. Sách chép sờ sờ:

Khi con tu hú gọi bầy

Lúa chiêm đương chín, trái cây ngọt dần

Vườn râm dậy tiếng ve ngân

Bắp rây vàng hạt đầy sân nắng đào...

Cũng có khi chữ cuối câu sáu vần với chữ thứ tư câu tám:

Con cò lặn lội bờ sông

Gánh gạo đưa chồng tiếng khóc nỉ non.

Nhưng chữ nào vần với chữ nào, Quý ròm không ngán. Nó tự tin mình thừa sức làm cả trăm câu “sáu sáu tám tám” như thế.

Thế là Quý ròm nhà ta đóng cửa phòng hí hục sáng tác. Lần này, Quý ròm chẳng buồn viết về đề tài trường lớp. Nó viết bài thơ “Nhà em”. Bài “Nhà em” bắt đầu như sau:

Nhà em có một người bà

Tiếp theo là mẹ, kế là ba em.

Sau đó, theo phong cách của một nhà toán học chính cống, Quý ròm lần lượt kê khai số người trong nhà, hệt như các chủ hộ vẫn kê khai nhân khẩu:

Sau ba em, tới anh em

Cộng em vào nữa là thêm một người

Em em đứng ở sau đuôi

Đếm đi đếm lại sáu người không hơn.

Rồi Quý ròm hân hoan kết luận:

Cả nhà gắn bó keo sơn

Từ trên xuống dưới xanh rờn niềm vui!

Hạ xong câu kết, Quý ròm thở phào buông bút xuống bàn và ngả người ra lưng ghế. Nó vừa gật gù nhắm lại bài thơ trong đầu vừa cảm thấy hài lòng về chính mình quá xá. Nếu có sẵn huy chương trong túi thì nó đã lôi ra tự gắn cho mình rồi!

Rồi dường như thấy lẩm nhẩm trong đầu không đã, Quý ròm chồm người dậy vớ lấy tờ giấy gì sát vào tận mắt đọc đi đọc lại. Và càng đọc nó càng thấy lòng nó “xanh rờn niềm vui” xiết bao! Bài thơ ngắn gọn nhưng đầy ý nghĩa. Lại vần vèo đầu ra đó đàng hoàng. Con nhỏ Lan Kiều gặp may kia chỉ hí hoáy được thứ thơ hai chữ, bắt nó làm loại thơ “chữ cuối câu sáu vần với chữ thứ tư hoặc chữ thứ sáu câu tám” này, chắc nó khóc thét!

Cũng như bài thơ thứ nhất, bài thơ thứ hai này được Quý ròm chép lại sạch sẽ và cẩn thận, rồi cho vào phong bì háo hức gửi đi.

Nhưng Quý ròm chỉ háo hức lúc bỏ tác phẩm của mình vào thùng thư bưu điện thôi. Sau đó, nỗi háo hức nguội dần, nguội dần và chẳng mấy chốc đã biến thành nỗi thất vọng sâu xa. “Niềm vui xanh rờn” trong lòng nó ngày một héo hon khi suốt mấy số báo liên tiếp, nó dò mỗi cả mắt vẫn chẳng thấy bài thơ “ngắn gọn mà đầy đủ ý nghĩa” của nó đâu.

Bài thơ “Nhà em” có vẻ nhất quyết đi theo vị tiền bối của nó là bài thơ “Lớp em” dạo nọ, nghĩa là bài trước bài sau quyết dứ dứ nhau đi vào nơi... vô tận, để tác giả ngồi một mình trong đau khổ, thấy cuộc đời sao quá đổi chua cay.

Nhưng nỗi đau khổ của Quý ròm chưa dừng lại ở đó.

Một hôm, nhỏ Diệp đột nhiên lại gần ông anh, nheo mắt nói:

- Chà, dạo này trong nhà mình có nhiều chuyện lạ, à ghen!

Nhỏ Diệp nói trống không nhưng đủ khiến Quý ròm xám mặt.

- Mày định ám chỉ bậy bạ gì đó? - Quý ròm lừ mắt nhìn nhỏ em.

- Kỳ cục à nha! - Nhỏ Diệp rụt cổ - Tự nhiên lại kêu người ta ám chỉ bậy bạ! Đúng là có tật giật mình!

Quý ròm giật mình thật. Nhưng nó vẫn cố nói cứng:

- Mày suốt ngày chỉ nói nhăng nói cuội!

Em chả nói nhăng nói cuội gì cả! - Nhỏ Diệp nghinh mặt - Em chỉ bảo nhà ta dạo này có chuyện lạ thôi!

Biết không hù dọa được con nhóc cứng đầu này, Quý ròm liếm môi, hạ giọng:

- Chuyện gì mà mày bảo là chuyện lạ?

Nhỏ Diệp nhìn lên trần nhà:

- Có người tự dưng mê đọc báo Khăn Quàng Đỏ!

- Thì sao? - Quý ròm hừ mũi - Đó chẳng phải là báo dành cho thiếu nhi là gì!

Nhỏ Diệp láu lỉnh:

- Dĩ nhiên là báo dành cho thiếu nhi! Nhưng trước nay “thiếu nhi” chả bao giờ để mắt tới, bây giờ “thiếu nhi” bỗng dưng tuần nào cũng mua, bảo không lạ sao được!

- Chả có gì lạ cả! - Quý ròm nhún vai, phớt lờ chuyện nhỏ em tinh quái cố tình nhấn mạnh hai, ba lần chữ “thiếu nhi” để chọc quê mình - Trước đây tao không thích đọc báo Khăn Quàng Đỏ nhưng bây giờ tao thích, thế thôi!

Lối giải thích ngang phè của Quý ròm dĩ nhiên không làm nhỏ Diệp thỏa mãn. Nó “hứ” một tiếng:

- Nói như anh! Chẳng ai lại đột nhiên thích một thứ trước đây mình không thích cả!

- Mày ngốc quá! - Quý ròm làm bộ gằm gừ, đầu nó xoay như chong chóng để nghĩ kế - Gần đây báo Khăn Quàng Đỏ mở thêm mục “Nhà khoa học trẻ”, vì vậy mà tao thích xem chứ có quái gì đâu!

Lần này thì nhỏ Diệp làm thính. Lý do Quý ròm nêu lên quá sức xác đáng khiến nó không bắt bẻ vào đâu được. Tuy vậy, nhỏ Diệp chưa thực tin hẳn vào mồm mép của ông anh. Nó không nói gì nhưng anh mắt không giấu vẻ ngờ vực.

Quý ròm thông minh siêu đẳng, làm gì chẳng đọc được những ý nghĩ trong đầu nhỏ em. Nhưng cũng chính vì vậy mà Quý ròm cảm thấy yên tâm. Một khi con nhóc tinh ranh này còn nghi nghi hoặc hoặc chứng tỏ nó chưa đánh hơi được chuyện mình đang tập tành làm thơ! Nếu nó biết mình lén lút gửi thơ cho báo Khăn Quàng Đỏ và cả hai bài liên tiếp đều ra đi... không hẹn ngày trở lại, chắc chắn nó không chỉ trêu chọc mình qua quít như thế này!

Nhưng nhỏ Diệp không dừng lại ở đó. Nó thôi cật vấn nhưng sau một hồi ngẫm nghĩ, nó lại nhú mày thăm dò:

- Mục “Nhà khoa học trẻ” hay không?

- Tất nhiên là hay! - Quý ròm nhếch mép - Nếu không hay tao đã chẳng mua báo!

Nhỏ Diệp chìa tay ra:

- Vay anh cho em mượn đọc qua thử xem!

Thái độ của nhỏ Diệp làm Quý ròm tức sôi:

- Bộ mày tính điều tra tao hả?

Nhỏ Diệp tỉnh khô:

- Em chỉ xem cho biết thôi!

- Không xem xét gì cả! Tao không cho mượn!

Nhỏ Diệp không hề nao núng. Nó cười cười:

- Vậy thì em biết rồi!

Quý ròm giật thót:

- Mà biết gì?

Nhỏ Diệp nheo mắt:

- Nếu anh không cho em mượn chứng tỏ anh mua báo không phải để đọc mục “Nhà khoa học trẻ” như anh nói!

Sự ma mãnh của nhỏ em làm Quý ròm chột dạ. Nếu không cho con nhóc này mượn báo, hẳn nó sẽ nghi tợn. Chắc chắn nó sẽ không từ bỏ bất cứ “thủ đoạn” nào để âm thầm theo dõi mình. Và nếu như vậy, chuyện mình hì hà hì hục làm thơ sớm muộn gì cũng sẽ vỡ lở. Với Tiểu Long và nhỏ Hạnh, mình còn có thể giấu diếm được chứ với một đứa ở ngay bên nách như con nhỏ Diệp quỷ quái này thì thực khó thể đề phòng.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Quý ròm đành tặc lưỡi nói với nhỏ em, giọng cố ra vẻ thản nhiên nhưng mặt lại méo xẹo:

- Báo để ở trong phòng học của tao ấy! Mà muốn xem thì cứ vào xem!

4. Chương 04

Chương 4

Thực ra, việc Quý ròm “mời” nhỏ Diệp vào phòng học của mình để “tham quan” chồng báo Khăn Quàng Đỏ là một hành động khôn ngoan.

Muốn đánh tan nghi ngờ trong đầu một đứa ưa tò mò, tọc mạch như nhỏ Diệp, cách tốt nhất là cứ làm ra vẻ ta đây chẳng có gì bí mật! Đó là chưa kể, dù có dùng kính hiển vi soi lên trang báo để dọa dẫm từng chữ một, nhỏ Diệp cũng đừng hòng phát hiện được một dấu vết khả nghi nào.

Nhà thơ Bình Minh cho đến nay vẫn chưa bén mảng được đến khu vườn thi ca đầy hương sắc nơi mà thi sĩ Lan Kiều đã từng ngồi chễm chệ. Mà cho dù hai bài thơ của Quý ròm có được đăng lên báo nhưng với một bút hiệu lạ hoắc lạ hươu như thế có tài thánh nhỏ Diệp mới tưởng tượng nổi nhà thơ Bình Minh tài hoa đó là ông anh còm nhom còm nhom của mình.

Nhưng đến lúc đó, đến lúc những sáng tác của Quý ròm đã hiện ngang ngửa trên mặt báo và độc giả khắp nơi gửi thư về như bướm bướm để năn nỉ xin ảnh, xin chữ ký, xin làm quen, xin làm “anh em kết nghĩa”, nhỏ Diệp có phát giác ra Quý ròm chính là thi sĩ Bình Minh tài năng đang độ rực rỡ chói chang thì càng tốt chứ sao! Quý ròm chỉ sợ thiên hạ chê mình là thi sĩ dỏm, sợ nhỏ Diệp biết mình cạy cục sáng tác hết bài thơ này đến bài thơ khác gửi liên tục cho báo Khăn Quàng Đỏ, sau đó vét túi mua báo hết tuần này sang tuần nọ để theo dõi mà thơ với thần văn phiêu diêu tận cõi xa xăm cực lạc nào.

Vì tất cả những lẽ đó mà Quý ròm sẵn lòng cho nhỏ Diệp “nghiên cứu” chồng báo trong phòng mình. Và cũng vì tất cả những lẽ đó, Quý ròm vẫn tiếp tục bí mật làm thêm bài thơ thứ ba. Ông bà đã nói “sự bất quá tam”, Quý ròm chỉ mới sáng tác có hai bài, đâu thể gọi là đã gắng hết sức! Biết đâu đến lần này, vận may mới mỉm cười với mình! Biết đâu lần này, tài năng tiềm ẩn của mình mới trỗi lên và bắt đầu nở rộ! Quý ròm nôn nao nhủ bụng và bặm môi cầm lên cây viết sau khi đóng cửa phòng đâu đó cẩn thận.

Bài thơ thứ ba hẳn nhiên phải viết bằng thể thơ... thứ ba. Quý ròm đã làm thơ hai chữ, thơ sáu chữ và tám chữ và đã nhận lãnh “hậu quả đau thương” do chúng mang lại. Bây giờ Quý ròm quyết tâm thay đổi số phận bằng cách thay đổi thể thơ. Nó không thể để vận xui cứ bám mãi theo mình.

Khi này Quý ròm lên vào phòng anh Vũ. Lọc lợi một hồi, nó mừng húm khi vớ được cuốn “Tục ngữ ca dao dân ca Việt Nam” dày cộm, liền rón rén ôm về phòng mình. Bây giờ, nó giở cuốn sách ra để trước mặt, chúi mũi tham khảo.

Cuốn sách toàn những thơ là thơ, không lèo tèo ít ỏi như trong sách giáo khoa. Sau dăm phút mày mò, Quý ròm tìm thấy một bài viết theo thể thơ bốn chữ. Nó tròn mắt đọc:

Khăn thương nhớ ai

Khăn rơi xuống đất

Khăn thương nhớ ai

Khăn vắt trên vai

Khăn thương nhớ ai

Khăn chùi nước mắt

Đèn thương nhớ ai

Mà đèn không tắt

Mắt thương nhớ ai

Mắt không ngủ yên...

Bài thơ làm Quý ròm ngây ngất. Thơ bốn chữ thật ra âm điệu cũng gần giống như thơ hai chữ đọc liền câu, Quý ròm tin rằng mình thừa sức làm. Đó là chưa kể thể thơ này Quý ròm đã từng làm qua một lần khi “sáng tác” bài “Con mả con ma - Mày đà có vợ...” dạo nó về chơi quê Tiểu Long. Nhưng Quý ròm tự biết đó không phải là thơ. Nó chỉ nhại theo các bài về kiểu như “Nghe về nghe về - Nghe về đánh bạc...” để soạn tạm cho thằng Lượm làm thần chú trừ tà ma thôi. Còn thơ chính hiệu như bài “Khăn thương nhớ ai” thì lại khác. Hình ảnh và âm hưởng của bài thơ thứ thiệt này khiến ngay cả “trái tim khô khan” của Quý ròm cũng phải lâng lâng xao xuyến. Là nhà toán học bẩm sinh, Quý ròm chỉ quen phân tích những gì chính xác, cụ thể, còn cái tâm trạng nao nao mơ hồ do thi ca đem lại này, nó không làm sao cất nghĩa cho rành mạch được.

Cuối cùng, Quý ròm đành đi tìm sự cắt nghĩa ở trong sách. Sách viết “Nghệ thuật nhân cách hóa ở đây đã tiến lên từng cung bậc một. Trước là cái khăn, một vật hoàn toàn tĩnh; đến ngọn đèn, tuy cũng là vô tri vô giác nhưng ngọn lửa cũng có thể rung động khi có gió... Từ vật vô tri vô giác đến chim muông, khi ca dao đã nói đến là đều gán cho chúng những tâm tình ý nghĩ như người”. Hóa ra là vậy! - Quý ròm gật gù tâm đắc - Thơ của mình trước nay toàn tả người ta, hết lớp em đến bà em rồi ba mẹ em, nên đâu có “nhân cách hóa” cho nó “cao siêu” như bài ca dao tuyệt cú mèo này được! Con nhỏ Lan Kiều tuy học hành dở hơn mình nhưng nó rất giỏi trò “nhân cách hóa”. Nó viết nào là “Anh gạch - Màu đỏ - Nho nhỏ - Dễ thương”, nào là “Và những - Chị ngồi - Mảnh dẻ - Đáng yêu”, viết như vậy báo Khăn Quàng Đỏ đăng ngay cho nó cũng là điều dễ hiểu.

Khám phá ra “điều dễ hiểu” đó, Quý ròm mừng rỡ còn hơn Christophe Colomb bắt ngờ khám phá ra Châu Mỹ. Cảm thấy đầu óc tự dưng sáng láng hẳn ra, Quý ròm lập tức bắt tay vào thực hành ngay những điều vừa thu hoạch được.

Để áp dụng tối đa biện pháp “nhân cách hóa”, Quý ròm chọn đề tài cây cối. Nó viết bài thơ “Khu vườn của em”, thể bốn chữ:

Cây mong ngóng ai

Quả rơi xuống đất

Cây mong ngóng ai

Lá vắt trên cành...

Thoạt đầu Quý ròm tính bê nguyên xi ca dao: “Lá vắt trên vai”, nhưng đọc tới đọc lui thấy lộ liễu quá, hình ảnh lại kỳ cục, nó bèn sửa lại thành “Lá vắt trên cành” cho hợp tình hợp cảnh.

Bài thơ mới nhất của Quý ròm có tổng cộng mười hai câu cả thấy, trong đó có những hình ảnh được “nhân cách hóa” một cách táo bạo như:

Ong mong ngóng ai

Mà ong hút mật

Mật ongong ngóng ai

Mà mật ngọt ghê!

Lần này làm xong, Quý ròm đọc đi đọc lại bài thơ của mình một cách kỹ lưỡng. Qua hai keo thất bại vừa rồi, nó không còn tự thán phục tài thơ của mình một cách vô tội vạ như trước đây nữa.

Quý ròm đọc bài thơ “Khu vườn của em” bằng cặp mắt lạnh lùng, nghiêm khắc của một nhà phê bình khó tính. Nhà phê bình Quý ròm cố tìm ra những chỗ kém cỏi trong bài thơ của thi sĩ Quý ròm. Nhưng dù cố soi mói đến mỗi cả mắt, nhà phê bình vẫn chẳng tìm thấy một tí ti kém cỏi nào.

Càng đọc, đôi mắt lạnh lùng của nhà phê bình càng mất vẻ lạnh lùng. Cuối cùng nhà phê bình Quý ròm bèn nói với nhà thơ Quý ròm bằng một giọng ấm áp:

- Không thể nào làm hay hơn được nữa! Báo Khăn Quàng Đỏ kì này mà không đăng bài thơ này có họa là cả tòa soạn hóa điên!

Dĩ nhiên là nhà thơ hí hửng đồng ý ngay với lời nhận xét rộng rãi của nhà phê bình. Nhưng rút kinh nghiệm những lần trước, lần này nhà thơ Quý ròm của chúng ta không gửi thư theo đường bưu điện nữa. Nó đạp xe thẳng tới tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ.

Tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ tọa lạc trên đường Phạm Ngọc Thạch, gần hồ Con Rùa. Những lúc đi chơi với bạn bè, Quý ròm từng chạy ngang qua đó mấy lần, nhưng chưa bao giờ Quý ròm có ý nghĩ sẽ có ngày nó đặt chân vào chốn “thâm nghiêm” đó.

Nhưng hôm nay lại khác. Nó cần phải đem trực tiếp bài thơ đến tòa soạn. Nó sợ bài thơ “không có chỗ nào kém cỏi” của nó bị bưu điện làm thất lạc. Hơn nữa, kèm theo bài thơ, kỳ này Quý ròm còn viết một “bức tâm thư” gửi “các cô chú và anh chị trong tòa soạn”. “Bức tâm thư” đầy hờn trách:

“Trước đây không lâu, em cũng đã gửi đến quý báo hai bài thơ có tên là ”Lớp em” và “Nhà em”, một bài viết theo thể hai chữ, một bài viết theo thể lục bát. Nhưng em ngóng dài cả cổ, vẫn chẳng thấy tòa soạn chọn đăng. Kỳ này em tiếp tục gửi thêm một bài thơ mới, bài “Khu vườn của em”, viết theo thể bốn chữ. Em hy vọng bài thơ này sẽ khá hơn hai bài thơ trước. Nếu thấy sáng tác của em còn yếu kém, chưa thể đăng được thì mong các cô chú anh chị phụ trách thẳng thắn góp ý và cho em những lời khuyên hữu ích”.

Quý ròm kết thúc lá thư một cách lịch sự, nhã nhặn, ra vẻ ta đây là một người thành khẩn, cầu tiến trong khi trong thâm tâm nó không tin bài thơ “Khu vườn của em” lại “còn yếu kém”, “chưa thể đăng được” như nó khiêm tốn trong thư.

Quý ròm đánh một vòng rộng quanh đài phun nước và hồi hộp dừng xe trước tòa nhà đồ sộ của báo Khăn Quàng Đỏ.

Lạ thay, trên đường đi Quý ròm hăng hái bao nhiêu thì khi đứng thập thò trước cổng tòa soạn nó lại rụt rè bấy nhiêu! Không dám dấn xe vào, nó cứ đứng lớ ngớ trước cổng, mắt nhón nhác nhìn quanh quất, còn tay thì đưa lên túi áo mân mê lá thư một cách vẩn vơ.

- Tìm ai thế em?

Thấy Quý ròm đứng ngẩn hẳng buổi trước cổng, anh bảo vệ cơ quan ngồi bên trong thò đầu ra hỏi.

- Dạ, thưa... không ạ! - Quý ròm lí nhí, sự lạnh lẽo của nó bay vèo đầu mắt.

Anh bảo vệ không hiểu:

- Không là sao?

Quý ròm lại ấp úng:

- Dạ, không là em không... tìm ai cả ạ!

- Thế em đứng đây làm gì thế? - Anh bảo vệ không nén được tò mò.

Quý ròm hít vào một hơi:

- Dạ, em định... gửi thư!

- Gửi thư?

- Dạ.

- Gửi thư cho ai?

Quý ròm chớp mắt:

- Thưa, gửi cho tòa soạn ạ!

- Trời đất! - Anh bảo vệ kêu lên - Thế thì đưa đây cho anh! Có thể mà em phải đứng suốt từ trưa đến giờ ư?

Quý ròm không trả lời câu hỏi oái oăm của anh bảo vệ. Nó đỏ mặt móm lá thư trong túi chìa ra, nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng ngàn cân.

Trước khi nó quay xe ra về, anh bảo vệ ân cần dặn:

- Lần sau có gửi gì cho tòa soạn, em cứ đưa anh nhé! Đừng ngại!

- Dạ.

Quý ròm “dạ” một tiếng nhỏ xíu và quày quả phóng xe vọt lẹ, tim vẫn đập thành thịch trong ngực.

Quý ròm không hiểu tại sao mình bỗng dưng nhát cáy như vậy. Nó đã từng đi thi toán thành rồi toàn quốc, ở vào những tình huống căng thẳng hơn nhiều, nhưng chưa bao giờ nó cảm thấy nơm nớp như khi đứng trước tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ. Hay vì đây chính là nơi quá xa lạ với mình?

Quý ròm trầm tư ra về. Nó tự an ủi dù sao thì cuối cùng bài thơ của nó cũng đến thẳng tòa báo, không sợ chuyện thất lạc dọc đường. Bây giờ, nó chỉ còn mỗi việc ngồi nhà theo dõi, chờ ngày bài thơ được đăng lên, chờ ngày vỗ ngực oang oang với Tiểu Long và nhỏ Hạnh “Thi sĩ Bình Minh chính là thằng ròm này đây”, để nở từng khúc ruột khi trông thấy bộ dạng dờ dẩn vì sững sốt của hai đứa này.

Và không chỉ Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Còn cả lớp nữa. Cả lớp lúc đó sẽ nhìn Quý ròm bằng ánh mắt ngưỡng mộ như tụi nó đã từng lác mắt trước nhỏ Lan Kiều. Nhỏ Bội Linh lúc đó sẽ hét dấm bô bô “cả lớp này không ai làm thơ nổi, trừ Lan Kiều!”. Và “thi sĩ mầm non” Lan Kiều cũng sẽ không còn dám tuyên bố bạt mạng “Làm thơ chứ đâu phải làm toán mà muốn làm lúc nào thì làm!”

Hừ, hãy đợi đấy! Quý ròm lăm lăm, khoái trá hình dung đến ngày tên tuổi mình xuất hiện trên mặt báo.

5. Chương 05

Chương 5

Lần này Quý ròm không phải đợi lâu. Mười ngày sau cái buổi trưa nó đích thân đến tận tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ để bài, tên tuổi của thi sĩ Bình Minh đã xuất hiện một cách đàng hoàng trên mặt báo.

Nhưng oái oăm thay, trái với kỳ vọng của Quý ròm, thi sĩ Bình Minh không xuất hiện trong trang thơ mà trong mục “Thư và bài gửi đã đến”.

Quý ròm căng mắt đọc:

“Em Bình Minh, lớp 8A4 trường Tự Do: Tòa soạn đã nhận đầy đủ cả ba bài thơ ”Lớp em“, ”Nhà em” và ”Khu vườn của em”. Cảm ơn nhiệt tình của em nhưng rất tiếc tòa soạn không thể sử dụng được. Theo yêu cầu của em, anh chị có đôi lời góp ý chân thành, mong em đừng buồn. Những bài thơ của em chưa bộc lộ được tình cảm của người viết mà chỉ mới dừng lại ở mức kể việc đơn giản như trong bài ”Lớp em”:

Lớp em

Học tập

Thật là

Hăng say

Lớp em

Làm bài

Thật là

Chính xác

Lớp em

Ca hát

Thật là

Hay ho

Hoặc liệt kê một cách máy móc như trong bài “Nhà em”:

Nhà em có một người bà

Tiếp theo là mẹ, kế là ba em.

Sau ba em, tới anh em

Cộng em vào nữa là thêm một người

Riêng bài “Khu vườn của em” thì ảnh hưởng ca dao quá nặng nề. Cao dao viết:

Khăn thương nhớ ai

Khăn rơi xuống đất

Khăn thương nhớ ai

Khăn vắt trên vai

Còn em thì viết:

Cây mong ngóng ai

Quả rơi xuống đất

Cây mong ngóng ai

Lá vắt trên cành

Bất kỳ người nào viết văn làm thơ cũng không tránh khỏi ảnh hưởng một ai đó. Nhưng nếu mô phỏng từng câu từng chữ thì thành ra bắt chước, điều cần tránh trong sáng tác. Đó là chưa kể, viết “Khăn vắt trên vai” thì được nhưng viết “Lá vắt trên cành” thì hình ảnh lại không chính xác! Bên cạnh đó, thơ em còn một nhược điểm nữa là gượng ép. Chẳng hạn em viết:

Ong mong ngóng ai

Mà ong hút mật

Mật ngọt ngóng ai

Mà mật ngọt ghê!

Đó là một kiểu nói gán ghép, thiếu thuyết phục! Tóm lại, thơ em viết vẫn luật nghiêm chỉnh, đó là một ưu điểm đáng quý nhưng để thơ có tình và có hồn, nhất là để đáng được, em cần phải cố gắng nhiều hơn nữa!”

Càng đọc, Quý ròm càng toát mồ hôi trán. Hóa ra những bài trước đây nó gửi đến báo Khăn Quàng Đỏ không hề bị thất lạc. Tòa soạn đã nhận đủ cả. Tòa soạn không đăng chỉ bởi thơ nó dở, chỉ bởi thơ nó “máy móc, gượng ép, thiếu thuyết phục”. Chỉ cần mắc một trong ba khuyết điểm kể trên, tác phẩm đã đủ vứt vào sọt rác rồi! Đăng này thơ nó gom đủ cả ba, thế có “chết người” không kia chứ!

Quý ròm bần thần cả buổi trời, tờ báo giở ngay trước mặt nhưng nó không dám liếc mắt đọc lại lần thứ hai. Nó không ngờ những sáng tác đặc ý của nó lại đầy rẫy khuyết điểm như thế. Giá như nó không viết “bức tâm thư” gửi tòa soạn năn nỉ “Nếu thấy sáng tác của em còn yếu kém, chưa thể đăng được thì mong các cô chú anh chị phụ trách thẳng thắn góp ý và cho em những lời khuyên hữu ích” thì có lẽ nó vẫn định ninh tài năng thơ của nó đã sắp sửa nở xòe!

Trong thoáng mắt, Quý ròm cảm thấy hào khí trong lòng tiêu tan không còn một tẹo.

Nó hết dám coi thường con nhỏ Lan Kiều “mầm non văn nghệ”. Nó hết dám “đua tranh với đời” để chứng minh thi ca chẳng phải là chuyện gì hiểm hóc. Nó hết mong làm cho nhỏ Hạnh “sáng mắt ra”. Nói tóm lại, bây giờ Quý ròm chẳng mong gì cả. À quên, Quý ròm mong một điều: Mong mọi người không ai biết thằng cha thi sĩ Bình Minh dỏm kia là mình!

Trong tâm trạng hồi hộp đó, sáng hôm sau Quý ròm cố đóng một bộ mặt thản nhiên đến lớp.

Quả như lo lắng của nó, vừa bước chân qua ngưỡng cửa, Quý ròm đã thấy tụi bạn túm năm tụm ba chúm đầu vào những tờ Khăn Quàng Đỏ không biết ở đâu xuất hiện nhan nhản khắp lớp.

Tụi bạn vừa xem vừa nhí nhố bình luận, không khí nhộn nhịp, rôm rả hết sức, trông cứ như Tết nhất đến nơi!

Hải quần cười hê hê:

- Hóa ra lớp mình có một tài năng chưa lên mà đã xuống! Vậy mà trước nay tao vô tình không biết!

Thằng Lâm láo lỉnh:

- Nhưng dù sao thi sĩ Bình Minh cũng có công ca ngợi lớp mình!

- Ca ngợi sao? - Quới Lương nháy mắt hỏi. Lâm nghiêm nghị cầm tờ báo lên, ê a đọc:

- Lớp mình

Học tập

Thật là

Hăng say

Lớp mình

Làm bài

Thật là

Chính xác

Lớp mình

Ca hát

Thật là

Hay ho

Lớp mình

Kéo co

Thật là

Hết ý

Lớp mình

Không khí

Thật là

Trong lành

Lớp mình

Đá banh

Thật là

Bá phát...

Lâm làm một hơi khiến cả lớp cười bò. Nhất là nó vừa đọc nhấp nhứ vừa gục gặc đầu đánh nhịp, thằng Quới Lương ngồi bên gờ bàn phụ họa theo, trông giống hết như khung cảnh ở những quầy xổ lô-tô có thưởng.

Quý ròm cũng cười, nhưng cười méo xẹo. Nó ầm ỨC lẩm nhẩm nhưng không dám hó hé. Nếu nó ra mặt, chắc chắn tụi bạn sẽ biết tổng thi sĩ Bình Minh là nó. Quý ròm chả dại gì “lạy ông con ở bụi này”.

Quý ròm đành “ngậm bồ hòn làm ngọt”, vênh tai nghe thằng Lâm bày trò tiếp.

Lần này Lâm bước ra đứng ngay ở lối đi giữa hai dãy bàn, giơ tay đồng dục:

- Thưa quý khán giả, hôm nay tôi xin đọc tặng quý khán giả bài thơ tâm đắc nhất của tôi. Bài thơ này phỏng theo... điệu lý “Khăn thương nhớ ai”. Đó là bài “Thơ thương nhớ ai”. Bài thơ như vậy:

Thơ thương nhớ ai

Mà thơ bất chước

Thơ thương nhớ ai

Thơ vắt trên cành

Thơ thương nhớ ai

Thơ chạy loanh quanh...

Lâm là đứa học hành lệt đệt, điểm văn thường thấp lè tè, nhưng cái môn làm vè chọc phá thiên hạ, nó thuộc hạng nhất. Đó quả là hiện tượng quái lạ. Hôm trước đầu thằng Tần bị ghẻ, nó làm hai câu thơ “đăng” lên bảng: “Cái đầu trọc lóc bình vôi. Nó đem nó úp cái nồi lên trên”, bị thầy Hiếu phạt đứng suốt hai tiết học, vẫn chưa tởn.

Lâm lại là đứa bị liệt vào hàng “tứ quậy”, đa số bạn bè không muốn thân cận. Nhưng khi nó làm trò thì ngay những đứa khó tính nhất cũng phải phì cười.

Lần này cũng vậy, bài thơ “Thơ thương nhớ ai” của nó khiến cả lớp cười nghiêng cười ngửa.

Nhưng cười xong, đứa nào đứa nấy không khỏi cảm thấy là lạ. Thi sĩ Bình Minh bị thằng Lâm đem ra giễu cợt tơi bời hoa lá như thế sao vẫn thấy im re, chẳng chút phản ứng? Lẽ nào nó giỏi kiềm chế đến thế?

Thằng Dưỡng là đứa đầu tiên không nhịn được. Nó ngó quanh:

- Nhưng tóm lại thi sĩ Bình Minh là ai?

- Ủi nhỉ! - Quốc Ân cũng đảo mắt dò xét - Thi sĩ Bình Minh là bạn nào, xin mời bước ra phát biểu!

Chẳng có tiếng đáp lại. Lập tức cả lớp không hện mà cùng quay đầu dòm dáo dác.

Đỗ Lễ chột buột miệng:

- Tôi biết Bình Minh là ai rồi?

- Ai thế? - Cả chục cái miệng nhao nhao.

Đỗ Lễ thần nhiên:

- Bạn Lan Kiều chứ còn ai?

Nhỏ Kim Em thắc mắc:

- Sao bạn biết là Lan Kiều?

Đỗ Lễ đáp gọn:

- Thì ở lớp mình chỉ có bạn ấy thích làm thơ chứ đâu còn ai khác?

- Sai bét! - Nhỏ Vành Khuyên chột lên tiếng phản đối.

- Sai? - Đỗ Lễ trố mắt.

- Ủ! - Vành Khuyên gật đầu - Nếu là Lan Kiều, bạn ấy chẳng bao giờ lấy bút hiệu là Bình Minh! Trước nay bạn ấy luôn luôn lấy tên thật!

Nhỏ Lan Kiều nãy giờ làm thinh, bỗng lên tiếng xác nhận:

- Bạn Vành Khuyên nói đúng đấy! Bình Minh không phải là mình!

- Thế thì Bình Minh là ai?

Câu hỏi của Đỗ Lễ rơi tõm vào khoảng không. Thi sĩ Bình Minh không xuất đầu lộ diện, cả lớp ngơ ngác nhìn nhau, mặt mày đứa nào đứa nấy nghi nghi hoặc hoặc.

- Muốn biết Bình Minh là bạn nào chẳng có gì khó?

Minh Vương thình lình háng giọng khiến mấy chục cặp mắt đổ dồn vào nó.

- Không khó? - Hải quần khịt mũi hỏi.

Minh Vương tỉnh khô:

- Ủ!

Lâm liếm môi:

- Mà biết Bình Minh là ai sao?

Minh Vương mỉm cười:

- Tao không biết nhưng tao nghĩ ra một cách.

- Cách gì?

- Phân tích tác phẩm! - Minh Vương gọn lỏn.

- Mà đùa chắc? - Lâm nhăn nhó.

- Tao không đùa tí nào! - Minh Vương nhún vai - Trong bài thơ “Nhà em”, thi sĩ Bình Minh của lớp ta đã vô tình... khai báo lý lịch. Dựa vào đó, có thể suy ra!

Sáng kiến độc đáo của Minh Vương làm mặt mày Quý ròm xám ngoét. Nó phải giả bộ lúi húi viết viết vẽ vẽ để che giấu sự bối rối của mình. Đập vào tai nó là tiếng reo âm của thằng Lâm:

- A, phải rồi! “Nhà em có một người bà, tiếp theo là mẹ kế là ba em”, nhà bạn nào có một người bà giờ tay lên!

Nhỏ Bội Linh cười hí hí:

- Nhưng bà nội hay bà ngoại?

Thắc mắc oái oăm của Bội Linh làm Lâm ngớ người mất một lúc.

- Nội ngoại gì cũng được! - Cuối cùng, Lâm đáp bừa - Hề “nhà em có một người bà” là được!

Lâm vừa nói xong, thằng Dương thình lình giơ tay. Lâm hí hửng:

- Thi sĩ Bình Minh là mà hả?

Dương gãi đầu:

- Tao cũng không biết nữa! Tao có tới hai người bà lận!

- Dẹp mà đi! - Lâm quắc mắt - Lúc này không phải là lúc giỡn đâu đấy!

Rồi nó quay lại nhìn cả lớp, tiếp tục “điều tra”:

- Đâu? Bạn nào “có một người bà” đâu? Ai có bà mà không giơ tay tức thị bạn ấy là Bình Minh đấy nhé?

Thằng Lâm hù một phát, cả mườì mấy cánh tay hoảng hốt rùng rùng đưa lên.

Quý ròm liếc cái đám láo nháo này, tức muốn nẩy đom đóm mắt. Trông bộ tịch cuồng quýt của tụi nó, cứ tưởng cái tay Bình Minh mà thằng Lâm đang hăm hở lưng sục kia không phải đã từng làm thơ mà đã trót đại đã làm một chuyện gì phạm pháp vậy!

Thấy lời hăm dọa của mình có hiệu lực ngay tức khắc, Lâm khoái lăm. Nó toét miệng cười, tính “điều tra” tiếp về số anh chị em trong nhà để phăng ra tông tích của nhà thơ bí mật. Nhưng khi ánh mắt của nó quét ngang qua chỗ Quý ròm, nụ cười trên môi nó chợt tắt ngấm. Nó nhìn chòng chọc vào mặt Quý ròm, mắt trợn lên:

- Ủa, mày có bà sao không giơ tay?

Quý ròm cau mặt:

- Tao không thích tham gia vào cái trò vớ vẩn này!

- Hà hà, không thích! - Lâm nhếch mép - Mày không thích tức thị mày là nhà thơ Bình Minh đứt đuôi rồi!

Quý ròm nghiêng răng:

- Tao là ai kệ tao, chẳng liên quan gì đến mày!

- A! Tao nhớ rồi! - Hải quần hớn hở vọt miệng - Ngoài bà nó và ba mẹ nó ra, thằng Quý ròm còn có một ông anh và một nhỏ em gái nữa! Giống hệt như nội dung của bài thơ “Nhà em”!

Tiết lộ của Hải quần khiến cả chục cái miệng “ồ” lên. Còn Quý ròm thì mím chặt môi, bụng rửa Hải quần tới tởm. Quý ròm vốn không chơi thân với Hải quần. Nhưng trong đội bóng của lớp, Hải quần đá cặp với Quý ròm trên hàng tiền đạo. Trước đây, có một lần sau khi vượt bóng một nhoài, Hải quần tò tò đi theo Tiểu Long và Quý ròm về nhà Quý ròm. Hôm đó Quý ròm muốn chiêu đãi các bạn món xu-xoa mẹ nó làm. Không ngờ lần viếng thăm đó của Hải quần đã gây nên tai họa. Đúng là “rước giặc vào nhà”! Quý ròm lau bầu một cách tức tối. Càng tức tối hơn nữa khi thằng Lâm cứ luôn miệng lải nhải:

- Như vậy mày đích thị là nhà thơ Bình Minh rồi, chối gì nữa mà chối!

Quý ròm sầm mặt:

- Tao chả thèm chối!

- A ha! Thế là mày nhận rồi phải không?

Trong khi Quý ròm chưa biết phản ứng như thế nào trước miệng mồm sắc bén của thằng Lâm tinh quái thì nhỏ Hạnh đã bắt thần lên tiếng:

- Theo Hạnh, Quý không phải là Bình Minh!

Quốc Ân ngồi cạnh Hải quần “xì” một tiếng:

- Bạn đừng có bênh vực cho thằng ròm đó! Nó là Bình Minh chứ không ai!

- Không phải! Bạn Hải cũng biết Quý ròm còn một đứa em gái! Nhưng bài thơ không đề cập gì đến đứa em gái đó!

- Nói thế mà cũng nói! - Lâm bĩu môi - Bài thơ “Nhà em” báo đã trích hết đâu! Nếu trích toàn bài, chắc chắn sẽ có đoạn Bình Minh tả em, không những thế còn tả đến cả các con vật nuôi trong nhà nữa! Hi hi!

Lâm đáp bằng giọng giễu cợt nhưng lập luận của nó không phải là không có lý! Nhỏ Hạnh lúng túng đẩy gọng kính trên sống mũi, tặc lưỡi nói:

- Nhưng Quý là “cây toán” chứ không phải “cây văn”! Chuyện làm thơ hoàn toàn vô lý!

- Hạnh nói nhiều với tội nó làm chi! - Quý ròm bực mình xẵng giọng - Tôi có phải là Bình Minh hay không, tự tôi biết, việc quái gì phải cãi nhau!

Hạnh ủng hộ bạn:

- Ủ, Hạnh chả buồn cãi nhau nữa!

Nói xong, nó ngồi im. Nhưng trước áp lực của tội thằng Lâm, sự ủng hộ của nhỏ Hạnh thật là lẻ loi, yếu ớt. May làm sao, ngoài nhỏ Hạnh, Quý ròm còn nhận được sự ủng hộ vô cùng to lớn của bác bảo vệ trường.

Tội thằng Lâm chưa kịp hạch sách tiếp, bác đã thẳng tay nện vào mặt trống “tùng, tùng, tùng”!

6. Chương 06

Chương 6

Quý ròm ra về lằm lũi, sau sự cố xảy ra hồi đầu giờ, suốt bốn tiết học còn lại sau đó, đầu óc nó chẳng tập trung được mấy may. Lớn vồn trong đầu nó là những lời trêu chọc độc địa của thằng Lâm và đồng bọn.

Ngay cả sự bênh vực lúng túng của nhỏ Hạnh cũng chẳng làm nó vui lên được tí nào. Ngược lại nó càng ê chề thêm.

Quang cảnh hồi sáng xem ra chẳng khác nào quang cảnh ở... tòa án. Thằng Lâm và đồng bọn chính là những công tố viên thâm hiểm. Nhỏ Hạnh trong vai một luật sư vụng về. Còn nó, nó đóng vai một tên tội phạm lỏng lỏng đáng thương, chỉ biết ngồi trơ mắt ếch cho “công lý” mặc tình xét xử! Mà nó đã làm gì nên tội kia chứ! Làm thơ, đâu là làm thơ dở, đâu phải là một “tội ác”!

Càng nghĩ, Quý ròm càng cảm thấy cuộc đời sao đầy rẫy những đắng cay và bất công. Trong cơn phần uất tối tăm mặt mũi, nó không hiểu rằng chính lòng tự ái và sự sĩ diện hão đã làm hại nó. Nếu nó không cố tranh hơn thua với “thi sĩ mằm non” Lan Kiều để nhắm mắt nhắm mũi nhảy bừa vào một lãnh vực hoàn toàn lạ lẫm với mình thì đã chẳng xảy ra chuyện. Nhưng ngay cả khi đã quyết đi theo con đường thi ca đầy gai góc đó, nếu nó bình tĩnh đón nhận những lời góp ý thẳng thắn của tờ báo, bình tĩnh thừa nhận sự kém cỏi của mình để từ từ tìm cách vươn lên, đừng tìm cách giấu giếm hành tung để tạo nên một “vụ án” ly kỳ bí mật thì tội thằng Lâm dù có trêu, tình hình sáng nay cũng chẳng ra dáng một phiên tòa! Chỉ tại nó cả thôi!

Nhưng lúc này Quý ròm nhà ta không nhận ra được điều đó. Nó ra về mặt hầm hầm khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh đang lẻo đẻo bên cạnh không đưa nào dám hó hé một câu.

Mãi một lúc, không nén được, Tiểu Long ngập ngừng buộc miệng:

- Mặc kệ tội nó, mày ơi! Tức làm quái gì!

Quý ròm vẫn không hé môi. Nó làm như không nghe thấy câu nói của Tiểu Long.

Thái độ lằm lì của thằng ròm làm Tiểu Long nhăn mặt. Nó khẽ liếc nhỏ Hạnh một câu rồi nói tiếp:

- Nếu mày không phải là Bình Minh thì thôi, việc quái gì phải để bụng!

Lần này Quý ròm không ngậm tăm nữa. Nó quay ngoắt sang Tiểu Long, xẵng giọng:

- Thế nếu tao chính là Bình Minh thì sao?

- Ô! - Phản ứng bất thần của Quý ròm làm Tiểu Long thuôn mặt ra - Mày là Bình Minh thật hả?

Rồi không đợi Quý ròm xác nhận, nó bỗng reo lên:

- À, tao nhớ rồi! Hôm trước nhỏ Hạnh có bảo tao là dạo này mày đang muốn trở thành thi sĩ mà tao quên khuấy đi mất!

Tiểu Long là đứa thật thà. Câu nói của nó cũng thật thà. Nhưng lúc này câu nói của nó làm Quý ròm nhức xương quá xá! Lòng dạ đang rối bời, Quý ròm nhìn đầu cũng tưởng thiên hạ đang thi nhau châm chọc mình. Mặt nó thoáng sa sầm:

- Thi sĩ cái đầu mày! Đây là Hạnh chỉ đùa thôi!

- Đùa?

- Chứ sao!

Miệng Tiểu Long càng há hốc:

- Nghĩa là mày không phải là Bình Minh?

Quý ròm nhếch mép:

- Đương nhiên là không phải!

Tiểu Long nhú mày:

- Thế sao cái bài “Nhà em” nghe giống hệt nhà mày vậy?

Quý ròm lại nổi khùng:

- Giống cái đầu mày! Nhà nào mà chẳng giống nhà!

Thấy bạn mình đáp ngang như cua, Tiểu Long ngửa miệng tính cãi nhưng trông bộ tịch đờ đờ sát khí của Quý ròm, nó liền chột dạ làm thinh.

Nhỏ Hạnh lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề:

- Quý đã bảo không phải thì cứ cho là không phải, Long thắc mắc làm gì cho mệt!

Rồi nó cười khúc khích:

- Làm thơ nhiều chữ mới khó chứ nếu cứ viết hai chữ rồi xuống hàng như bài “Lớp em” thì cả khối người làm được, đâu nhất thiết phải là Quý!

Nghe nhỏ Hạnh “phân tích”, Tiểu Long tin ngay. Nó gục gặt đầu một cách hồn nhiên:

- Ồ há!

Chỉ Quý ròm là giật mình thon thót. Nó biết nhỏ Hạnh chỉ làm bộ làm tịch. Nhỏ Hạnh nhắc lại câu nói của nó bữa trước không phải để bênh nó mà chính là để trêu nó. Nhưng có Tiểu Long đứng đó, Quý ròm không tiện gây sự.

Quý ròm bầm bụng nín nhịn. Từ lúc đó cho đến khi về tới nhà, nó cầm cúi bước, chẳng buồn nói thêm một tiếng nào, không cả đáp lại lời chào của nhỏ Hạnh khi cô bạn gái rẽ ngoặt chỗ góc phố đầu tiên. Với thằng Tiểu Long khờ khạo cũng vậy, lúc hai đứa chia tay chỗ ngã ba Cây Diệp, thằng mập nói “Về nhé!”, Quý ròm cũng chẳng buồn ừ hử.

Quý ròm mong chóng về đến nhà. Nó mong chóng thoát khỏi sự “tra tấn” của lũ bạn trên trường. Nó mong được nghỉ ngơi biết bao!

Đang bấn loạn, Quý ròm quên phắt rằng nhà nó không phải là chỗ trú ẩn an toàn trong những tình huống như thế này. Đang nôn nao chờ đón nó ở nhà là nhỏ Diệp tình quái.

Vừa thấy Quý ròm lộ mặt qua khỏi cổng là nhỏ Diệp nhảy bổ ra ngay. Làm như nó nấp đâu sẵn sau kẹt cửa.

- A, anh Quý! Em biết rồi! Em biết rồi! - Nhỏ Diệp vừa chạy vừa reo.

Quý ròm lừ mắt:

- Làm gì mà mày la toáng thế? Mày biết gì?

Nhỏ Diệp neoh neoh cặp mắt lầu lỉnh:

- Em biết tại sao dạo này anh thường mua báo Khăn Quàng Đỏ rồi!

Câu nói của nhỏ em khiến Quý ròm điếng người. Thôi rồi, không khéo con nhỏ này phát hiện ra hành tung của mình cũng nên! Vừa than thầm, Quý ròm vừa cố giữ vẻ thản nhiên:

- Thì tao chả bảo mày rồi là gì! Tao đọc mục “Nhà khoa học trẻ”!

- Xi! Anh đừng giấu em! - Nhỏ Diệp chun mũi - Chả phải anh đọc mục “Nhà khoa học trẻ”! Anh làm thơ!

Quý ròm có cảm giác như ai đang gõ búa lên đầu mình. Nó nhăn hì:

- Tao chẳng hiểu mày nói gì cả!

Mặt nhỏ Diệp vẫn nhơn nhơn:

- Anh hiểu mà anh làm bộ đó thôi! Anh là nhà thơ Bình Minh!

- Trời đất! - Quý ròm kêu lên bằng giọng oan ức - Hồi sáng tụi bạn trên lớp cũng bảo như thế, bây giờ lại đến phiên mày! Đúng là thế giới này hóa điên hết rồi!

- Em chả điên đâu! - Nhỏ Diệp khẳng khái - Em tin chắc Bình Minh là anh! Bài “Nhà em” tả giống y như nhà mình!

Lập luận của nhỏ Diệp không khác lập luận của Tiểu Long một mảy. Quý ròm bèn gỡ mũng cũ:

- Nhà nào chẳng giống nhà!

Nhỏ Diệp cười hì hì:

- Nhưng đây là nhà mình! Bởi tác giả bài thơ là học sinh lớp 8A4!

Quý tha ma bắt cái lớp 8A4 này đi! Quý ròm rửa thầm và bắt giặc mình kinh khủng. Đã muốn giấu mọi người chuyện làm thơ làm thẩn mà viết thư cho tòa báo lại hiên ngang để tên trường tên lớp, thật ngu ời là ngu! Nếu không có cái địa chỉ sờ sờ như chọc vào mắt thiên hạ này, còn lâu mọi người mới nghi ngờ và thay nhau “làm khổ” mình!

Nhưng hối hận thì đã muộn, bây giờ Quý ròm chỉ còn cách làm sao cố phá tan nỗi ngờ vực vừa chớm lên trong cái đầu ương bướng của nhỏ em cực kỳ ngoan cố này. Nó làm bộ thở dài:

- Mày ngốc quá! Lớp 8A4 thì 8A4 chứ! Trong lớp tao thiếu gì đứa biết làm thơ và thiếu gì đứa có bà, có anh giống như tao vậy!

Bộ tịch thiếu não của ông anh khiến nhỏ Diệp chột động lòng. Nó nhìn Quý ròm lom khom:

- Bộ anh không phải là Bình Minh thật hả?

Bụng mừng rơn nhưng ngoài mặt Quý ròm vẫn làm bộ tỉnh:

- Thì tao đã nói với mày ngay từ đầu rồi! Tao không phải là Bình Minh! Trước nay tao có làm thơ bao giờ đâu!

Cặp mắt nhỏ Diệp đảo lia:

- Thế anh có biết Bình Minh là ai không?

- Tao cũng chả biết! - Quý ròm chớp mắt - Ở trên lớp tụi nó cũng đang điều tra nhưng chưa ra!

- Điều tra? - Nhỏ Diệp ngạc nhiên - Sao lại phải điều tra?

- Tại sao hả? - Quý ròm đâm lúng túng - Thì tại vì... tại vì chẳng đứa nào nhận mình là Bình Minh cả!

Nhỏ Diệp cúi đầu lộ vẻ trầm ngâm:

- Lạ nhỉ! Làm thơ mà lại không dám nhận!

Nhận xét vô tình của nhỏ em làm Quý ròm nghe lồng ngực mình nhói một cái. Nhưng nhỏ Diệp là con nhỏ ác ôn. Nó không dừng lại ở đó. Đang nhíu mày nghĩ ngợi, nó bỗng ngẩng phắt đầu lên, hí hửng nói:

- Em hiểu rồi!

Quý ròm chợt dạ:

- Mà hiểu gì?

- Em hiểu tại sao không ai dám nhận mình là nhà thơ Bình Minh rồi!

- Tại sao?

Giọng Quý ròm cảnh giác. Mơ hồ nhận thấy điều chẳng lành, Quý ròm định lơ tịt nhưng không hiểu sao cuối cùng nó vẫn buột miệng hỏi lại.

Quả như sự lo lắng của nó, nhỏ Diệp tươi tỉnh giải thích:

- Tại vì Bình Minh làm thơ ẹ quá chứ sao! Thơ thần như vậy, tác giả trốn biệt là phải rồi!

Quý ròm không nói gì. Nó chỉ nghiêng răng trèo trẹo. Nhưng nhỏ Diệp không trông thấy, lại hỏi:

- Theo anh, suy đoán của em có đúng không?

Quý ròm ngó lơ chỗ khác, nó đáp mà miệng méo xệch:

- Ủ, tao cũng nghĩ y như mày!

Rồi sợ nhỏ em ngứa miệng nói năng lôi thôi, Quý ròm vội xốc cặp rảo bước vào nhà.

Nhưng khổ nỗi, ông anh muốn thoát ly cô em nhưng cô em lại không chịu thoát ly ông anh.

Nhỏ Diệp tò tò đi theo Quý ròm như hình với bóng, miệng không ngừng ra rả:

- Em đọc góp ý của báo Khăn Quàng Đỏ cho nhà thơ Bình Minh mà tức cười quá xá! Thơ gì y như người ta xướng lô-tô: “Lớp em - Làm bài - Thật là - Chính xác - Lớp em - Ca hát - Thật là - Hay ho”...

Quý ròm nghe tai mình lùng bùng. Nó tưởng như có một bầy ong đang bay trong đó. Bụng dạ nhà thơ Bình Minh lúc này đang héo hon quá thể! Nhưng dù sao trong cái rủi vẫn có cái may! - Nhà thơ tự an ủi - Nếu con nhỏ tinh quái này mà nghe mấy câu sáng tác thêm của thằng Lâm khôn nạn chắc mình chỉ có nước đâm đầu xuống sông!

Đó là Quý ròm chỉ giả dụ thể thôi. Chứ hiện nay nó vẫn còn ở trên mặt đất và đang đi bên cạnh nhỏ Diệp lấm mồm. Vì vậy không có lý gì vừa rồi nó nói “Tao cũng nghĩ y như mày” mà bây giờ nhỏ Diệp hăm hở chê bai nhà thơ Bình Minh nó lại không mở miệng chê theo. Quý ròm gật gù đau khổ:

- Ủ, cái tay Bình Minh này làm thơ buồn cười thật!

Thấy ông anh đồng tình, nhỏ Diệp càng khoái chí phê bình tiếp:

- Lại còn “Ông mong ngóng ai - Mà ông hút mật” nữa chứ! Thì ông hút mật là vì mong ngóng... mật chứ còn mong ngóng ai! Hi hi!

Giọng cười giễu cợt và vẻ hăng hái quá đáng của nhỏ Diệp làm Quý ròm điên tiết. Trong một thoáng, nó đâm mất bình tĩnh:

- Mày có im mồm đi không!

Nhỏ Diệp sững sốt trước phản ứng gay gắt bất thần của ông anh. Miệng nó há hốc:

- O! Việc gì tới anh mà anh quát em?

Câu hỏi ngược của nhỏ Diệp như một gáo nước lạnh tạt vào cái đầu đang nóng phừng phừng của Quý ròm. Nó chợt nhận ra thái độ nóng nảy tai hại của mình. Để sửa chữa sai lầm, Quý ròm giả vờ nghiêm mặt quở trách:

- Không quát mày sao được! Câu thơ vừa rồi chả có gì đáng cười mà mày cũng cười! Tay Bình Minh này còn làm nhiều câu ảm ố hơn kia! Chẳng hạn hần viết “Cây mong ngóng ai - Lá vất trên cành” có khác nào thọc lét người ta!

Con người ta dù tinh ranh đến mấy cũng có lúc khù khờ đột xuất. Nhỏ Diệp cũng vậy. Thấy Quý ròm hùng hổ chỉ trích nhà thơ Bình Minh, nó toét miệng cười phụ họa, quên ngay nỗi nghi ngờ mới chớm:

- Hi hi, tay này bắt chước ca dao mà cũng không biết cách! Ai lại nói “Lá vất trên cành” bao giờ! Rõ thơ với thần!

Nhỏ Diệp rơi vào bẫy của Quý ròm nhưng Quý ròm chẳng phần khởi tẹo nào. Nó nhún vai, giọng buồn thiu:

- Làm thơ khó lắm! Đâu phải làm toán mà muốn làm lúc nào thì làm!

7. Chương 07

Chương 7

Như để tô đậm thêm thất bại của Quý ròm, nhỏ Lan Kiều lại tương thêm một bài thơ mới lên báo.

Lan Kiều là con nhỏ khoái văn thơ. Ngay từ năm học lớp sáu, nó đã tích cực tham gia viết bài cho báo tường của lớp, của trường.

Tuy vậy, chưa bao giờ Lan Kiều dám nghĩ đến việc gửi bài đăng trên các báo Nhi Đồng, Rùa Vàng, Khăn Quàng Đỏ. Đối với bọn học trò, những tờ báo này là nơi chốn uy nghiêm, những kẻ “phàm phu tục tử” nhưng chúng đừng hòng bén mảng tới.

Nhưng đó là nói trước kia. Còn từ khi chị phóng viên báo Khăn Quàng Đỏ xuống tận trường lấy thơ của Lan Kiều về đăng, sau đó còn viết thư cảm ơn và khuyến khích nó gửi thêm những sáng tác mới thì Lan Kiều chẳng còn ngại ngùng nữa.

Kỳ này Lan Kiều làm thơ về đôi dép. Vẫn lối thơ hai chữ quen thuộc. Nhưng lần này Quý ròm không dám coi thường lối thơ “ai làm chả được” này nữa.

Đôi dép đi loẹt quẹt dưới đất, bụi bẩn bám đầy, chẳng có mảy may nào gọi là nên thơ, vậy mà dưới ngòi bút của Lan Kiều, đôi dép dơ hầy kia bỗng trở nên đáng yêu quá chừng:

Đôi dép

Em mang

Rõ ràng

Duyên dáng

Mỗi sáng

Đến trường

Dép thương

Em lắm

Không cho

Đất bám

Vào bàn

Chân em

Không cho

Sỏi dăm

Mỗi khi

Em bước...

Quý ròm vừa đọc vừa xuýt xoa. Lòng nó bây giờ đã thôi đổ kỵ. Sau vài lần gò người làm thơ chẳng đạt kết quả, nó tin rằng làm thơ không phải dễ. Có lẽ nhỏ Hạnh nói đúng. Muốn làm thơ hay phải có năng khiếu.

Nhỏ Lan Kiều học lực trung bình nhưng bù lại nó có năng khiếu thi ca. Văn nghị luận ở lớp, Lan Kiều ì à ì ạch làm đổ mồ hôi trán văng mồ hôi đầu cũng chỉ đạt có 6 điểm, trong khi tụi nhỏ Hạnh, Xuyên Chi, Vành Khuyên điểm 8, điểm 9 lia lịa.

Nhưng ngược lại, Quý ròm biết chắc không đứa nào trong lớp có thể nói về đôi dép dưới chân hay như Lan Kiều:

Dép là

Làn da

Bên ngoài

Cơ thể

Dép là

Chiếc ghế

Của năm

Ngón chân...

Một khi đã bình tĩnh, Quý ròm nhìn mọi chuyện sáng suốt, tỉnh táo hơn. Nó chẳng còn thấy thơ của nó là thứ thơ “không có chỗ nào kém cỏi”, “Báo Khăn Quàng Đỏ không đăng có họa là cả tòa soạn hóa điên” nữa!

Kể từ lúc đó, Quý ròm chẳng còn chút hứng thú nào để “cạnh tranh” với “mầm non văn nghệ” Lan Kiều! Lan Kiều mới là “thần đồng thi ca”, còn nó chỉ là “thần đồng toán học”. Nó chẳng muốn đi theo con đường sáng tác đầy ồ gà mà anh Vũ nó từng té lên té xuống. Nó hết ham trở thành thi sĩ Bình Minh.

Thi sĩ Bình Minh muốn quên đi quá khứ. Nhưng khổ nỗi, tụi thằng Lâm nhất quyết không chịu quên đi thi sĩ Bình Minh.

Sáng hôm sau, vừa ôm cặp lò dò đi tới cửa lớp, Quý ròm đã nghe thằng Lâm bô bô:

- Bài thơ “Đôi dép” của Lan Kiều đúng là tuyệt tác! Nhưng bài thơ “Đôi dép” của thi sĩ Hoàng Hôn tôi còn “bá phát” hơn nhiều! Mời quý vị thưởng thức:

Dép em

Đi tới

Thật là

Trơn tru

Dép em

Đi lui

Thật là

Trúc trắc

Dép em

Đi tắt

Thật là

Rất nhanh

Dép em

Đi quanh

Thật là

Rất chậm...

Thầy thầy Lâm soạn bài “Đôi dép” theo “trường phái thơ lô-tô” của bài thơ “Lớp em”, lại còn tự xưng là thi sĩ Hoàng Hôn để làm trò hề giữa lớp, Quý ròm muốn lộn ruột. Những tràn cười sặc sủa của đám khán giả bên dưới vọng ra càng khiến Quý ròm thêm ối máu.

Nhưng “biết thân biết phận”, Quý ròm không dám lên tiếng cự nự. Nó cũng không đủ can đảm xuất hiện trong lúc này. Hôm nọ, tụi thầy Lâm đã nghi mình là Bình Minh, nếu bây giờ mình chường mặt ra thế nào cũng bị tụi nó lôi vào cuộc! Quý ròm phấp phồng nhủ bụng và cứ đứng chôn chân ngoài hành lang lỗ mắt dòm vô.

Ở bên trong, thầy Lâm tiếp tục “múa gậy vườn hoang”. Nó đặt tay lên ngực lễ phép cúi chào:

- Cảm ơn quý vị đã nồng nhiệt tán thưởng bài thơ vừa rồi của kẻ hèn này! Để đáp lại thịnh tình không một mỗi của quý vị, nhà thơ Hoàng Hôn tôi xin cống hiến thêm một bài thơ nữa!

Rồi trước những cặp mắt háo hức chờ đợi của tụi bạn, nó ơng ơng nhại theo bài thơ “Nhà em” của Quý ròm:

- Ba em nuôi một con mèo

Kế là con vịt, tiếp theo con cày

Tính luôn con ngỗng vào đây

Đếm đi đếm lại chưa đầy... một mâm!

Lâm vừa đọc dứt, Hải quần cười hô hố:

- Thơ gì mà có “chưa đầy một mâm”!

- Thơ chứ thơ gì! - Lâm láo lỉnh giải thích - Bài thơ này có tên là “Đám giỗ nhà em”!

- Ha ha! - Quới Lương vùng tay - Người ta làm thơ về đám cưới chứ ai lại làm thơ về đám giỗ!

- Mày ngốc quá! - Lâm trừng mắt - Nhà thơ Bình Minh mới làm thơ về đám cưới! Còn nhà thơ Hoàng Hôn thì chỉ viết về đám giỗ thôi! Hoàng Hôn mà lại!

Lối pha trò của Lâm kéo theo những chuỗi cười hí hí.

Quý ròm nghe máu nóng dồn lên mặt, nhưng nó vẫn bặm môi đứng im.

Ngay vào lúc nó đang phân vân không biết nên bước đại vào lớp hay nên đứng đợi tiếng trống xếp hàng thì thỉnh linh một bàn tay đặt lên vai nó, kèm theo là giọng nói trầm ấm của Tiểu Long vang lên sát sau lưng:

- Đứng xem mấy trò nhố nhăng đó làm gì! Ra căng-tin chơi đi!

Chưa biết phản ứng như thế nào, nghe Tiểu Long rủ, Quý ròm thở phào một cái và quay lưng rảo bước theo bạn.

Ngồi sẵn ở căng-tin là nhỏ Hạnh. Trước mặt nó là ba ly chè mới bưng ra.

Thấy Tiểu Long dẫn Quý ròm bước vào, nhỏ Hạnh kín đáo nháy mắt với thầy mập một cái rồi nhoẻn miệng cười:

- Hai bạn ngồi xuống đi!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Mới sáng ra làm gì đã ăn chè sớm thế?

Nhỏ Hạnh không ngờ Quý ròm hỏi một câu độc địa như vậy. Ừ nhỉ, bọn học trò chỉ ăn chè lúc ra chơi hoặc lúc ra về. Thời khắc đó, trời bắt đầu nắng nóng còn bọn học trò thì bắt đầu nghe kiến bò râm ran trong bụng. Chả ai lại ăn chè vào lúc sáng sớm như thế này cả. Hạnh quên bằng mắt “chi tiết cơn con” đó.

Cũng như Quý ròm, khi nãy nhỏ Hạnh vừa mon men lại gần cửa lớp đã chứng kiến cảnh thằng Lâm đang lôi tác phẩm của nhà thơ Bình Minh ra giấu cọt. Ba đứa còn lại trong băng “tứ quậ” là Quới Lương, Quốc Ân, và Hải quần ngồi bên dưới không ngớt tung hứng phụ họa. Thốt nhiên nhỏ Hạnh cảm thấy lo lo. Đến khi ngoảnh sang bên cạnh, thấy Quý ròm đứng chết trân chỗ kẹt cửa như người mất hồn, nhỏ Hạnh càng thêm thất thỏm.

Tất nhiên ngay từ đầu nhỏ Hạnh đã biết tổng nhà thơ Bình Minh là Quý ròm. Nhưng thấy bạn mình mắc cỡ không chịu nhận, nhỏ Hạnh cũng lơ lửng. Thậm chí nó còn phản kích lại tụi thằng Lâm để giúp Quý ròm tránh khỏi những trò đùa tai quái.

Nhưng dù Quý ròm khẳng khăng mình không phải là nhà thơ Bình Minh khốn khổ kia và dù tất cả mọi người đều tin điều đó, mỗi khi Bình Minh bị lôi ra làm trò cười không thể bảo là Quý ròm không đau khổ. Đau khổ nhất là nó như kẻ bị trói chân trói tay, không có tư cách và phương tiện để biện hộ hoặc chống trả trước sự bêu rếu của thằng Lâm và đồng bọn.

Nhỏ Hạnh hiểu rõ tất cả những điều đó. Và chính vì muốn “cứu” Quý ròm thoát khỏi tình cảnh éo le trước mắt, nó buộc phải nói mọi sự cho Tiểu Long biết và dặn Tiểu Long dùng kế “điệu hổ ly sơn” để đưa Quý ròm ra khỏi “nơi nguy hiểm”.

Trớ trêu thay, Quý ròm vừa thoát khỏi nguy hiểm liền lập tức đẩy “ân nhân” của mình vào thế... hiểm nguy. Thắc mắc vô tình của nó khiến Tiểu Long đứng cạnh mặt nhăn như bị, còn nhỏ Hạnh thì bối rối đẩy gọng kính trên sống mũi, ấp a ấp úng một hồi mới nghĩ ra cách gỡ bí:

- Sáng nay, Hạnh dậy trễ nên không kịp ăn điểm tâm!

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long hí hửng “copi” ngay lời giải của nhỏ Hạnh:

- Tao cũng vậy! Hồi sáng tao chả có gì bỏ bụng!

Nghe hai đứa bạn đồng loạt khai báo không ăn sáng, Quý ròm hơi nghi nghi nhưng nó không có thì giờ để tra hỏi.

Đang xăm xăm từ ngoài đi vào là Tần, Dương vào nhỏ Hiền Hòa. Vừa thò đầu qua khỏi cửa, thấy tụi Quý ròm đang ngồi tùm tùm quanh mấy ly chè, Dương liền cười toe toét:

- Sao mấy bạn ngồi đây? Uống quá, nãy giờ ở trong lớp vui lắm!

Biết Dương nói đến chuyện gì nên Quý ròm giả bộ quay mặt đi chỗ khác, làm như không nghe thấy. Nhỏ Hạnh tất nhiên cũng không dại gì mở miệng hỏi han. Chỉ có Tiểu Long là vô tâm. Nó nhướn mắt, khờ khạo hỏi:

- Chuyện gì vui vậy?

Dương chưa kịp trả lời, nhỏ Hiền Hòa đã nhanh nhẩu:

- Bạn Lâm đọc thơ! Bạn ấy xưng là thi sĩ Hoàng Hôn, nhại theo thơ của thi sĩ Bình Minh đọc liền tù tì ba, bốn bài làm tụi này cười muốn chết!

Nhỏ Hiền Hòa chỉ mới nói nửa câu, Tiểu Long đã phát hiện ngay sai lầm của mình. Nó lăm lét nhìn sang Quý ròm và nhỏ Hạnh, bụng áy náy vô kể.

Nhỏ Hạnh không nói gì, chỉ thở đánh thượt. Nó đã cố tránh đề tài “bình minh hoàng hôn” đầy tai hại này nhưng Tiểu Long đã bất cẩn gây ra hiểm họa, nó đành phải tìm cách vớt vát:

- Bạn Lâm chỉ giỏi bày trò trêu chọc người khác thôi! Thơ của Bình Minh, Hạnh thấy cũng đâu đến nỗi nào!

Đang cắn rứt vì tội lỗi mồm lỗ miệng, nghe nhỏ Hạnh lên tiếng bênh vực Quý ròm, Tiểu Long mắt sáng trưng, lật đật hòa theo:

- Ủ, tôi thấy thơ Bình Minh cũng hay đấy chứ!

Khổ nỗi, nếu thằng mập giới ăn kém nói kia biết điều nín quách đi cho thì còn khá. Bảo thơ của thi sĩ Bình Minh “không đến nỗi nào” như nhỏ Hạnh thì ít ra người nghe còn gượng gạo chấp nhận được. Chứ khen thơ Bình Minh “hay đấy chứ” như Tiểu Long thì quả chẳng khác nào chọc xà-beng vào lỗ tai thiên hạ.

- Mày nói sao? - Dưỡng trợn mắt - Thơ của Bình Minh mà mày dám khen hay? Mày có đứt dây thần kinh không đấy?

Những chất vẩn dờn dấp của Dưỡng làm Tiểu Long phát hoảng. Nó ú ớ:

- Thì tao... cảm thấy vậy!

Rồi dường như không an tâm về câu trả lời của mình, nó quay sang nhờ Hạnh, cầu cứu:

- Đúng không Hạnh?

Hết bị Quý ròm đến bị Tiểu Long đẩy vào thế kẹt, nhờ Hạnh đỡ cười đỡ mếu. Khi này nó bảo thơ của Bình Minh “không đến nỗi nào” là cốt nói qua quýt cho xong. Nó không muốn tụi thằng Dưỡng bàn tán mãi về chuyện thơ thần trước mặt Quý ròm. Không ngờ Tiểu Long làm hỏng bét. Tự dưng thằng mập ngứa miệng tán dương thi sĩ Bình Minh khiến Dưỡng phát khùng “choảng” lại.

Nhưng Tiểu Long đã lỡ leo lên lưng cọt, nhờ Hạnh không đành khoanh tay nhìn nó bị... cọt ăn thịt. Tất nhiên bây giờ nhờ Hạnh chỉ cần lên tiếng thừa nhận thơ của Bình Minh đỡ tệ là xong. Cuộc tranh cãi giữa hai bên chắc chắn sẽ không có cơ để bùng nổ. Nhưng Quý ròm đang ngồi cạnh, nhờ Hạnh không muốn làm bạn mình đau khổ. Vì vậy, nó tặc lưỡi gật gù ra vẻ khách quan:

- Ờ... ờ... nói cho đúng ra, thơ của Bình Minh không thể gọi là hay, nhưng dù sao cũng...

Nhờ Hạnh chưa nói dứt câu, Dưỡng đã nhăn nhó vọt miệng:

- Cũng là quá tệ!

Câu nói châm chọc của Dưỡng khiến Tần và Hiền Hòa che miệng cười khúc khích.

Nhờ Hạnh lúng túng:

- Nói vậy thì hơi... quá đáng! Thực ra...

- Chẳng quá đáng tí nào cả!

Quý ròm thình lình lên tiếng, vẻ khổ sở của nhờ Hạnh khi bào chữa cho nhà thơ Bình Minh làm nó vừa cảm động vừa hổ thẹn.

Phản ứng của Quý ròm ra ngoài tiên liệu của nhờ Hạnh. Nó ngơ ngác nhìn bạn:

- Quý nói sao?

Quý ròm mím môi:

- Tôi nói là thơ của tay Bình Minh này đúng là quá tệ!

Thấy Quý ròm đứng về phía mình, Dưỡng vô cùng khoái chí. Nó bật một ngón tay:

- Đúng thế! Ít ra cũng phải nhận xét tình tường như Quý ròm vậy chứ!

Nhờ Hạnh không rõ Quý ròm nói thật lòng hay nói lấy, nên e dè:

- Quý nói sao ấy chứ! Hạnh thấy so với thơ của Lan Kiều...

Quý ròm cau mày cắt ngang:

- Bạn đừng có bênh vực tay Bình Minh này một cách vô lối như thế! Nếu thực sự đem so với thơ của Lan Kiều thì thơ của Bình Minh thua xa, hết như học trò so với thầy vậy!

Cả Tiểu Long lẫn nhờ Hạnh đều như không tin vào tai mình: “Thần đồng toán học” nhún mình tự bao giờ thế?

Tần, Dưỡng, và Hiền Hòa dĩ nhiên không biết Quý ròm chính là nhà thơ Bình Minh. Nghe Quý ròm nói vậy tụi nó vui vẻ đồng tình ngay. Tần nói:

- Tao cũng nghĩ hết như mày!

Hiền Hòa bĩu môi:

- Bình Minh làm thơ sao bằng ngón chân cái của Lan Kiều được!

Câu nói khinh thường và cái bấu môi kèm theo của con nhỏ Hiền Hòa chẳng chịu hiền hòa này làm bụng Quý ròm tức anh ách. Nhưng tức anh ách còn nhẹ, chính câu nói của thằng Dương mới làm bụng Quý ròm sôi sùng sục như nồi bánh tét.

Thực ra, Dương không nói. Nó chỉ oang oang đọc thơ thay cho lời bình phẩm. Khốn nỗi, đó chính là những câu về hiểm ác của thằng Lâm:

Thơ thương nhớ ai

Mà thơ bắt chước

Thơ thương nhớ ai

Thơ vất trên cành

Thơ thương nhớ ai

Thơ chạy loanh quanh...

8. Chương 08

Chương 8

Rồi cũng đến ngày nhỏ Diệp phát giác ra nhà thơ Bình Minh “chưa lên mà đã xuống” kia chính là ông anh bảo bối của mình.

Phải nói trên con đường quanh co dẫn đến tòa lâu đài thi ca xa vời vợi kia, Quý ròm đã rất cảnh giác khi không để lại một dấu vết nhỏ nào. Nó bí mật làm thơ trong căn phòng đóng chặt cửa, bí mật ra bưu điện bỏ thư, bí mật mò lên tòa báo giữa trưa đứng bóng. Và cuối cùng bí mật dò tìm trên những trang báo đời đời không chịu đăng thơ của nó.

Nhưng dù cực kỳ cẩn thận, Quý ròm vẫn quên một chi tiết quan trọng: những bài thơ viết nháp.

Tất nhiên Quý ròm không cẩu thả đến mức vứt những bản nháp kia bừa bãi khắp nơi. Nó kẹp những bài thơ vào trong một cuốn sách, coi như là kỷ niệm của những ngày đầu tập tễnh trên con đường... trở thành nhà thơ lớn, ít ra là lớn hơn thi sĩ mầm non Lan Kiều.

Nhưng đúng như ông bà nói “họa vô đơn chí”, trong khi nhà thơ ròm tuyệt vọng hiểu rằng mình sẽ chẳng bao giờ trở thành nhà thơ lớn nổi thì những kỷ vật tuyệt mật kia lại xui xẻo bị nhỏ em tinh quái bắt gặp.

Ngay cả nhỏ Diệp cũng không ngờ có ngày mình lại vớ được một món bở như thế.

Hôm đó nhằm ngày thứ năm, nhỏ Diệp được nghỉ. Bình thường dù có được nghỉ, nhỏ Diệp cũng chẳng tọc mạch chui vào phòng học của ông anh mình làm gì. Nhưng xui cho Quý ròm nhà ta, đúng vào cái ngày “định mệnh” đó, nhỏ Diệp phải giải một bài toán về vận tốc thầy Nhân mới cho về nhà. Giải hoài không xong, chờ ông anh “thần đồng toán” đi học về thì lâu quá, nhỏ Diệp bèn xộc vào phòng Quý ròm.

Đang lục lọi kệ sách để tìm xem có cuốn nào nói về các phép đo thời gian hay không thì nó bỗng thấy những tờ giấy rời từ một cuốn sách rơi ra.

Thoạt đầu nhỏ Diệp không nghĩ đó là những bài thơ. Nhưng khi nó nhặt lên định nhét trở vào trong sách thì mắt nó bỗng bắt gặp những dòng chữ ngay hàng thẳng lối và tẩy xóa chi chít, bèn vội vàng đưa một tờ lên sát mắt, tò mò xem thử.

Chỉ đọc thoáng qua hai, ba dòng đầu, nhỏ Diệp đã bật ngửa. Hóa ra đó là bài thơ “Lớp em” của nhà thơ Bình Minh mà hôm trước báo Khăn Quàng Đỏ đã trích ra để phê bình, góp ý.

Bụng giật đánh thót một cái, nhỏ Diệp hấp tấp lật sang những tờ kế tiếp. Quả như suy đoán của nó, những tờ giấy này là bản nháp của các bài “Nhà em”, và “Khu vườn của em”.

Như vậy là đã rõ! Bình Minh không phải ai xa lạ! Chính là ông anh mình! Vậy mà trước đây mình hỏi, anh Quý cứ một mực chối bay chối biến! Lại còn bảo mua báo Khăn Quàng Đỏ chỉ vì thích mục “Nhà khoa học trẻ” nữa chứ! Hừ, mình bị lừa mà cứ cầm đầu tin lấy tin để, hết như một con ngốc! Thật tức chết đi được!

Không nói không rằng, nhỏ Diệp hối hả gấp những “báu vật trời cho” này lại và bỏ tọt vào túi áo, với cái vẻ hớn hở của một viên thanh tra tưởng đã không đời nào khám phá nổi vụ án bỗng nhiên thộp được một chứng cứ quan trọng của tên thủ phạm hớ hênh.

Xong, nhỏ Diệp vui vẻ nhảy chân sáo ra khỏi phòng, vui vẻ ca hát, vui vẻ ngồi dán mắt ra cổng đợi... thi sĩ Bình Minh.

Quý ròm không biết tai họa đang chờ mình ở nhà. Trưa trừ trưa trật, nó mới thất thểu về tới, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Chưa nguôi cơn bức tức ở lớp, vừa đặt chân qua cửa, nó đã ném phịch người xuống chiếc ghế nệm giữa phòng khách, miệng làu bàu:

- Thật tức chết đi được! Đúng là bọn rồi hơi! Lúc nào cũng Bình Minh với Bình Miếc! Làm như trên thế giới này chẳng còn đề tài nào để nói nữa hay sao ấy!

Đang nóng lòng trêu ông anh về mấy tờ “tang vật” vừa tóm được nhưng thấy thái độ của Quý ròm như thế, nhỏ Diệp cố kiềm lại, tò mò hỏi:

- Làm gì mà anh cau có ghê thế?

- À, à! Có gì đâu! - Phát hiện nhỏ Diệp đang nhìn chòng chọc vào mình, Quý ròm hoảng hồn lấp liếm.

- Anh đừng giấu em! - Nhỏ Diệp hấp háy mắt - Em mới nghe anh nói cái gì Bình Minh Bình Miếc đó!

Có một đứa em tai thính như tai mèo quả là khổ! Quý ròm than thầm và trở nhanh như máy:

À, tao đang bức mình mấy đứa trên lớp! Bữa nay, trời mới... bình minh, chúng nó đã bắt tao vào trường trực sinh rồi!

Nhìn cặp mắt đảo lia đây về “gian xảo” của ông anh, nhỏ Diệp che miệng cười hí hí:

- Anh chỉ phịa! Ý anh nói vừa rồi không phải vậy?

Quý ròm hừ mũi:

- Ý tao nằm ở trong đầu tao chứ có nằm trong đầu mày đâu mà mày biết!

- Nhưng mà em biết!

- Đừng dóc!

- Em chẳng dóc! - Nhỏ Diệp thản nhiên đáp - Em biết vừa rồi anh nói đến chuyện nhà thơ Bình Minh chứ chẳng phải chuyện trực sinh gì sất!

Mặt Quý ròm bất giác đổi sắc. Nó biết đến nước này càng chối chỉ càng tổ rách việc.

- Ồ, ờ, quả có thể thật! - Quý ròm quyết định dùng kế “trá hàng” - Sáng nay tụi “tứ quây” lớp tao cứ lôi tay Bình Minh ra châm chọc, thẳng này lại hiện như bụt không dám cãi lại nữa lời. Tao thấy tội tội tính lên tiếng bênh vực nhưng chưa kịp nói gì thì đã có trống vào học mất! Không choảng được tụi “tứ quây” lắm mồm đó một trận, đến giờ vẫn còn tức!

Nghe ông anh huênh hoang về việc định ra tay nghĩa hiệp bênh vực cho nhà thơ Bình Minh, nhỏ Diệp tức cười quá xá. Nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ ngờ nghệch:

- Ủa, lớp anh đã biết nhà thơ Bình Minh kia là ai rồi hả?

- Chưa biết! - Quý ròm thờ dãi - Chả đứa nào chịu nhận mình là Bình Minh cả!

Nhỏ Diệp láu lỉnh hỏi tiếp:

- Nếu vậy sao anh biết Bình Minh là con trai, lại hiền như bụt nữa?

- Ờ, ờ, tao đoán thế! - Quý ròm lúng túng - Tụi “tứ quây” lời thơ nó ra nói hành nói tỏi, giấu cọt châm chích suốt mà nó chẳng hề lên tiếng, vậy chả phải hiền như bụt là gì! Còn sở dĩ tao đoán nó là con trai bởi vì nếu là con gái, nó đã khóc rầm ra rầm rức hoặc giãy nảy lên trước những trò nhạo báng độc địa của tụi kia rồi!

Nhỏ Diệp càng nghe càng động tính hiếu kỳ:

- Tụi kia nhạo báng như thế nào mà anh bảo là độc địa!

- Ôi, mày không hình dung được đâu! - Quý ròm phẩy tay, vẻ hậm hực - Tụi nó bày đủ trò ác ôn, nhất là thằng Lâm cầm đầu kia!

Câu trả lời lấp lửng của Quý ròm khiến nhỏ Diệp càng thêm nôn nao. Nó nuốt nước bọt:

- Anh chàng Lâm kia đã bày trò gì?

Quý ròm thật chẳng muốn nhắc lại những trò trêu cợt của tụi thằng Lâm chút nào. Nghe nhỏ Diệp hỏi, nó chỉ gọn lỏn:

- Nó đọc thơ!

- Đọc thơ?

- Ủ.

Nhỏ Diệp không hiểu:

- Đọc thơ thì có gì đâu mà ác ôn?

- Mày chả biết cóc khô gì cả! - Quý ròm nổi nóng - Nó đọc thơ nhưng là đọc thơ để chọc!

Thấy ông anh tự dưng quạu quọ, nhỏ Diệp đâm chột dạ. Mãi một hồi nó mới dè dặt hỏi tiếp:

- Anh chàng Lâm đó đọc thơ của Bình Minh hả?

- Không! - Mặt Quý ròm vẫn hằm hằm - Nó đọc thơ của nó!

Ông anh càng “giải đáp thắc mắc”, cô em càng cảm thấy rối rắm. Nhỏ Diệp trở mắt, giọng nó như người vừa từ cung trăng xuống:

- Ảnh đọc thơ của ảnh thì có gì là độc địa?

- Nói chuyện với đứa ngốc như mày chán bỏ xừ!

Đang găt gổng, chợt nhác thấy vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ em, Quý ròm cảm thấy tội tội, bèn tặc lưỡi giải thích:

- Thằng Lâm nó đọc thơ nó làm, nhưng như tao đã nói với mày khi nãy, nó đọc thơ là để chọc thằng Bình Minh chứ không phải đọc khơi khơi, mày hiểu chưa?

Nhỏ Diệp mau mắn:

- Hiểu!

Quý ròm gật gù:

- Hiểu thì tốt! Hóa ra mày cũng không đến nỗi ngốc lắm!

Nhưng mặt mày Quý ròm vừa tươi lên đã vội xẹp ngay xuống khi nhận thấy nhỏ Diệp vẫn chưa thỏa mãn với sự “hiểu biết” ít ỏi đó.

- Thế những bài thơ đó như thế nào? - Nhỏ Diệp có vẻ muốn đi đến cùng.

- Những bài thơ đó hả?

Quý ròm ấp úng hỏi lại. Thoạt đầu nó định chối phắt là mình không nhớ nhưng lại sợ con nhỏ tinh ý này ngờ vực. Rốt cuộc, sau một hồi tính lợi tính hại, nó quyết định kể tất tần tật, ra vẻ cái tay Bình Minh này chẳng liên quan gì đến mình, ai bảo làm thơ dở thì ráng chịu! Thế là Quý ròm hít vào một hơi dài, bầm bụng tường thuật:

- Thằng Lâm nó tự xưng nó là... thi sĩ Hoàng Hôn. Và nó nhảy ra giữa lớp đọc những bài thơ như thế này này...

Quý ròm kể bằng giọng rầu rầu nhưng nhỏ Diệp lại cười phá lên từng chập. Khi nghe đến đoạn “Lớp em - Không khí - Thật là - Trong lành - Lớp em - Đá banh - Thật là - Bá phát” thì nó không nhịn được, ôm bụng cười ngặt cười ghẹo.

Còn đến chỗ thi sĩ Hoàng Hôn nhại thơ lục bát của thi sĩ Bình Minh để sáng tác bài “Đám giỗ nhà em” thì nhỏ Diệp không đủ sức để cười ra tiếng nữa. Nó tựa người vào thành ghế, ngửa mặt lên trời kêu “hức hức” như người sắp chết sặc.

Quý ròm tức nhiên không nhếch mép. Nó đang rầu thúi ruột. Đã trót đóng vai người ngoài cuộc, nó không dám quát tháo nhỏ em.

Ngực nặng như đeo đá, Quý ròm chỉ biết ngồi im đưa cặp mắt lo lắng nhìn nhỏ Diệp đang chống tay từ từ gượng dậy.

Quý ròm chẳng lạ gì cô em tinh quái của mình. Hôm trước báo Khăn Quàng Đỏ phê bình thơ Bình Minh sát vắn, nhỏ Diệp đã hòa theo chê nhà thơ tội nghiệp này tối mày tối mặt. Bữa nay, sau khi “thưởng thức” mấy bài trào phúng độc địa của thi sĩ Hoàng Hôn, lẽ nào nhỏ Diệp lại chịu làm thinh?

Quý ròm phập phồng chờ đợi. Nó đang chờ sắp sét giáng xuống đầu nó, à quên, giáng xuống đầu... nhà thơ Bình Minh.

Trong khi Quý ròm nhìn lom lom cô em thì nhỏ Diệp cũng đang nhìn lom lom ông anh. Cả hai yên lặng nhìn nhau, không ai nói một lời.

Mãi một lúc lâu, nhỏ Diệp mới đưa tay lên quệt nước mắt:

- Em ghét cái ông Hoàng Hôn này!

Câu phát biểu của nhỏ Diệp làm Quý ròm sửng sốt. Nó như không tin vào tay mình:

- Mà nói sao?

- Em nói em ghét cái ông Hoàng Hôn trong lớp anh!

Quý ròm vẫn không nắm bắt được ý nghĩ của nhỏ Diệp. Nó gãi gãi đầu:

- Sao mà lại ghét nó?

Nhỏ Diệp mím môi:

Những kẻ cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác đều đáng ghét!

Nhỏ Diệp khiến Quý ròm ngạc nhiên quá đỗi. Con nhỏ này nó từ bị phạt tổ tự lúc nào vậy kia? Quý ròm nhủ bụng và phân vân hỏi lại:

- Mà nói thật đấy hở?

- Thì thật chứ sao! - Nhỏ Diệp chép miệng - Em ghét cái ông Hoàng Hôn này kinh khủng! Còn anh chàng Bình Minh kia tội nghiệp ghê!

Một lần nữa, nhỏ Diệp lại làm Quý ròm xúc động quá xá cỡ. Nó không ngờ đứa em lém lỉnh không thua gì mình, thường ngày chỉ biết nhõng nhẽo, trêu chọc người khác bữa nay bỗng nhiên lại tỏ ra thông cảm sâu sắc với cảnh ngộ éo le của nhà thơ Bình Minh, cứ như thể đứa đang ngồi trước mặt nó không phải là nhỏ Diệp mà là một bà tiên đang đội lốt vậy!

Dĩ nhiên Quý ròm hoàn toàn không hay biết bí mật của nó đã bị nhỏ em phát giác. Nó cũng không hay biết khi ngồi góc cổ đợi nó đi học về với những bài thơ nháp thủ sẵn trong túi áo làm bằng chứng, thực ra nhỏ Diệp chỉ chực chờ tìm cách trêu ghẹo ông anh của mình.

Nhưng ở đời đôi khi trong cái rủi cũng xen lẫn không ít cái may. Khi nghe Quý ròm ảo não thuật lại cảnh nhà thơ Bình Minh đã bị bạn bè trên lớp đem ra bốn cột, chế nhạo khốn khổ như thế nào, nhỏ Diệp bắt giác đâm mũi lòng. Nó không ngờ ông anh còm nhom còm nhom của nó phải im lặng ề mớ xương sườn ồm ồ ra để hứng chịu những đoàn búa tạ như thế.

Mặc dù mọi người có thể không biết Bình Minh là ai, nhưng anh nó tất phải cảm thấy những bài thơ châm chích của tay thi sĩ Hoàng Hôn kia đang đâm thẳng vào trái tim mình. Nếu là nó, chắc chắn nó sẽ khóc nức, sẽ bùm tai ù chạy về nhà, sẽ cương quyết nghỉ học và năn nỉ ba mẹ xin chuyển sang trường khác. Vậy mà anh nó đã phải cắn răng nén nỗi đau xuống tận đáy lòng, vẫn phải cố giữ vẻ thản nhiên vui đùa cùng chúng bạn. Trong khi đó, nó lại nhẩn tâm ngồi phục sẵn ở nhà để lăm le ra tay làm khổ ông anh đáng thương của nó thêm một lần nữa, thật ác ghê!

Trước nay, nếu có ai hỏi nhỏ Diệp rằng nó có thương anh Quý của nó không, hẳn nhiên nó sẽ trả lời ngay là có. Nhưng nếu hỏi tiếp thương như thế nào chắc chắn nó sẽ cà lăm ngay tút xút. Cái sự thương vốn rất mơ hồ, khó ai diễn tả được rành mạch. Nhưng bữa nay thì nhỏ Diệp đã cảm nhận điều đó một cách cụ thể, rõ ràng.

Nhỏ Diệp biết là nó đang rất thương anh nó. Những câu thơ khôi hài của tay Hoàng Hôn kia quả có khiến nó cười lăn bò càng, nhưng nó cười bởi vì nó không thể nhịn cười, chứ thật ra trong lúc đang cười nắc lên như thế, lòng nó bứt rứt và thương cảm ghê lắm.

Quý ròm có tài thánh mới hòng đọc được những diễn biến trong đầu em mình. Vì vậy khi thấy nhỏ Diệp cười nghiêng cười ngửa trước những câu thơ của thằng Lâm, nó đành nín sau khi dứt tràng cười, thế nào nhỏ Diệp cũng sẽ hòa theo giọng điệu hài hước của mấy bài thơ để chích thêm vài phát vào trái tim đang “rướm máu” của mình.

Nhưng nhỏ Diệp đã dắt Quý ròm đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Quý ròm bỗng chốc sững sờ. Nỗi phấp phỏng ban đầu đã bay biến đâu mất. Nghe nhỏ Diệp tội nghiệp nhà thơ Bình Minh, nó hòa theo ngay, mặt tươi như hoa:

- Ủ, tội nghiệp tay Bình Minh này ghê! Chính vì vậy mà tao đã định “choảng” nhau với tụi thằng Lâm để che chở cho nó!

Nhỏ Diệp mỉm cười:

- Nếu em là anh, em cũng làm như vậy!

Thấy có người hào hiệp bênh vực “mình”, Quý ròm bất giác nghe cay cay nơi song mũi. Tự dưng nó nói:

- Thực ra cũng tại những bài thơ của tay Bình Minh này quá ngô nghê...

- Mới bắt đầu làm thơ, ai mà chả viết như thế? - Nhỏ Diệp ngắt lời, bụng ngạc nhiên không hiểu tại sao bữa nay ông anh mình nhún nhường làm vậy.

Quý ròm không nhận thấy vẻ ngạc nhiên ánh lên trong mắt nhỏ em. Nghe nhỏ Diệp cứ chăm chăm bào chữa hết lần này đến lần khác cho nhà thơ Bình Minh “xa lạ” nọ, Quý ròm thấy người lằng lằng khoan khoái làm sao! Nó tưởng nó đang ngồi trên chín tầng mây.

Từ trên mây, nó tít mắt, nói giọng hào phóng:

- Mày có bài toán nào khó đưa tao giảng giùm cho!

9. Chương 09

Chương 9

Nhỏ Diệp không chờ đợi một sự “đền ơn đáp nghĩa” tuyệt diệu như vậy. Nó loay hoay cả buổi sáng vẫn chưa giải xong mấy bài toán hóc búa về vận tốc. Đề nghị của Quý ròm trùng ngay “tâm sự” của nó.

Không chậm một giây, nó ba chân bốn cẳng chạy vù vào phòng, miệng rối rít:

- Anh đợi em một chút! Tưởng gì chứ toán khó thì lúc nào em cũng sẵn!

- Có bao nhiêu cứ lôi hết ra đây! - Quý ròm nhiệt tình - Khó đến mấy anh cũng cố giảng cho em hiểu!

Quý ròm thuộc loại người có máu bốc đồng. Miệng cao hứng nói bô bô như vậy, lại chuyển tong “anh anh em em” ngọt xớt, nhưng đến khi nhỏ Diệp lật đật đem cuốn tập toán ra và hân hoan chìa vào mắt nó thì nó bỗng sa sầm mặt:

- Trời đất! Bài toán vậy mà mày kêu khó hả?

Câu hỏi ngật của ông anh làm tia hy vọng vừa lóe lên trong đầu nhỏ Diệp đột ngột tắt ngóm. Nó ấp úng:

- Em mày mò cả buổi vẫn không ra!

Lời phân trần yếu ớt của nhỏ em chẳng khiến Quý ròm động lòng tí ti. Giọng nó vẫn lạnh băng:

- Điều quan trọng là mày đã mò vào đâu! Nếu mày mò vào... bếp thì cả đời mày cũng đừng hòng mò ra!

Cái lối ăn nói của Quý ròm làm nhỏ Diệp bầm gan. Nhưng thấy Quý ròm đang nhíu mày đọc lại đề toán, nó không tiện trả đũa, đành ngồi im theo dõi và chờ đợi.

Quý ròm vừa nhẩm đọc vừa gật gù: “Một người đi từ A đến B. Quảng đường AB dài 20km. Người đó đi bộ trong một giờ rồi gặp bạn đi xe đạp chở đi tiếp và tới nơi sau 1 giờ 20 phút. Biết rằng vận tốc của người đi xe đạp gấp ba lần vận tốc của người đi bộ, tính vận tốc của người đi bộ và của người đi xe đạp!”. Đọc xong, nó ngẩng lên nhìn chòng chọc vào mặt nhỏ em:

- Mày không biết cách giải bài toán này thật hả?

Quý ròm làm nhỏ Diệp tự ái quá chừng. Môi nó mím lại:

- Nếu giải được em đã không nhờ anh!

Bắt gặp vẻ mặt khác lạ của nhỏ em, Quý ròm dường như kịp nhận ra câu hỏi của mình hơi “bất lịch sự”, liền cười giả lả:

- Nghe tao hỏi nè! Muốn tính vận tốc mình phải làm sao?

Nhỏ Diệp nhăn nhó một hồi rồi chớp chớp mắt:

- Phải làm sao?

- Tao hỏi mày chứ không phải mày hỏi tao! - Quý ròm gắt - Ở đây tao là người hỏi, còn mày là người trả lời!

Nhỏ Diệp nuốt nước bọt:

- Nhưng em không biết!

Quý ròm nhún vai:

- Không biết thì trả lời là không biết!

Nhỏ Diệp thật thà lặp lại:

- Vậy thì em không biết!

Nào ngờ nó vừa “thành khẩn” thú nhận đã bị Quý ròm quạt cho một tràng:

- Không biết cái đầu mày! Muốn tìm vận tốc mà không biết phải làm sao thì còn học với hành cái quái gì nữa! Ở nhà đi lượm bao ni-lông quách!

Thái độ của ông anh làm nhỏ Diệp tức muốn ứa nước mắt.

Trước đây Quý ròm đã từng thề sống thề chết là sẽ không bao giờ áp dụng “phương pháp quát tháo” trong khi dạy nhỏ em học nữa, thậm chí còn nói “nếu anh còn nói nặng em một tiếng, anh sẽ tôn em lên làm chị còn anh tụt xuống làm em ngay” nhưng rốt cuộc Quý ròm chỉ giữ lời được có ba bữa. Từ bữa thứ tư trở đi, Quý ròm chứng nào vãn tật nấy. Hễ bắt đầu giảng bài cho nhỏ Diệp là miệng mồm nó lập tức bốc khói. Cái tật đó lớn đến mức vừa mới vài phút trước đây thôi, nó cảm kích về thái độ và tình cảm của nhỏ Diệp dành cho nhà thơ Bình Minh không để đầu cho hết, vậy mà bây giờ nó đã vội vàng “lấy oán trả ơn” một cách tỉnh khô.

- Đừng có nhè ra đấy! - Quý ròm liếc gương mặt đang chảy dài của nhỏ em - Tao mắng mày không oan chút nào đâu! Học trò lớp năm mà không biết muốn tìm vận tốc phải lấy quãng đường chia thời gian thì bảo ai mà không nổi quạu cho được!

- Ô! - Quý ròm vừa nói dứt câu, nhỏ Diệp chợt ngẩng lên - Cái đó thì em biết!

- Mày bảo mày biết cái gì cơ?

Mắt nhỏ Diệp sáng trưng:

- Thì biết cái chuyện muốn tìm vận tốc phải lấy quãng đường chia cho thời gian ấy!

Quý ròm nhướn mày:

- Sao lúc nãy tao hỏi mày lại bảo là không biết?

- Khi nãy em tưởng anh bảo em tính vận tốc của người đi bộ và người đi xe đạp trong bài kia kìa!

- Thì ra vậy! - Quý ròm gục gặc đầu - Nhưng tính vận tốc của người đi bộ và người đi xe đạp cũng áp dụng công thức đó thôi!

Nói xong, Quý ròm đưa cuốn tập lại cho nhỏ Diệp rồi “e hèm” một tiếng, thủng thẳng nói:

- Mày nhìn vào đề toán và suy nghĩ cho kỹ trước khi trả lời những câu hỏi của tao nghe chưa?

Chờ cho nhỏ Diệp chuẩn bị tinh thần đầu đó xong xuôi, Quý ròm bắt đầu hắng giọng:

- Câu thứ nhất: Người đi xe đạp chở người đi bộ tới đích trong thời gian bao lâu?

- Trong 1 giờ 20 phút! - Câu hỏi quá dễ, nhỏ Diệp đáp ngay.

Quý ròm gật đầu khen:

- Giỏi! Câu thứ hai: Vận tốc người đi xe đạp gấp mấy lần vận tốc người đi bộ?

Cũng như lần trước, nhỏ Diệp đáp nhanh như máy:

- Gấp ba lần!

Quý ròm lại gật đầu:

- Giỏi! Câu thứ ba: Thế nếu không gấp người đi xe đạp thì người đi bộ phải vượt qua quãng đường đó trong mấy giờ?

- Làm sao em biết được?

Cái câu nói “bi quan” muôn thuở của nhỏ Diệp làm Quý ròm nổi khùng:

- Mày lúc nào cũng “không biết, không biết”! Chứ cái đầu đang nằm trên cổ kia, mày để dành làm gì mà không chịu đem ra suy nghĩ?

Lần này bị ông anh nói nặng nhưng nhỏ Diệp không thấy ảm ức lắm. Đang phấn khởi vì đã đáp trúng hai câu hỏi đầu tiên, nó loay hoay tìm cách giải đáp câu hỏi thứ ba. À, phải rồi, vận tốc người đi xe đạp nhanh gấp ba lần vận tốc người đi bộ có nghĩa người đi bộ phải vượt qua quãng đường đó lâu hơn gấp ba lần so với lúc ngồi trên xe.

- Em nghĩ ra rồi! - Nhỏ Diệp hớn hở - Nếu không được bạn chở đi, người đi bộ phải vượt qua quãng đường đó trong 4 giờ!

- Giỏi! Giỏi! - Quý ròm nhịp nhịp tay xuống bàn - Mày giỏi gần bằng... một phần mười tao rồi đấy!

Không để ý đến giọng huênh hoang đùa bỡn của ông anh, nhỏ Diệp nôn nao hỏi:

- Thế câu hỏi thứ tư là gì? Đã gần ra đáp số chưa?

- Yên chí! Sắp ra đáp số rồi! Câu thứ tư: Vậy người đi bộ rốt cuộc đã vượt qua quãng đường AB trong bao nhiêu lâu?

Nhỏ Diệp lắc mái tóc:

- Tính luôn 1 giờ đầu tiên nữa là 5 giờ!

Lần này Quý ròm không gạt gù “Giỏi! Giỏi!” nữa mà nheo mắt:

- Thế tới đây mày đã có thể tính ra vận tốc của người đi bộ chưa?

Mặt nhỏ Diệp tươi roi rói:

- Rồi! Lấy quãng đường 20 km chia cho thời gian 5 giờ!

- Và một khi đã tính được vận tốc của người đi bộ thì...

Lần này ông anh chưa kịp nói hết câu, nhỏ Diệp đã hí hửng reo lên:

- Thì có thể tính được vận tốc của người đi xe đạp!

- Thấy chưa! - Quý ròm thở phào - Bài toán này có khó quái gì đâu!

Nhỏ Diệp vui vẻ:

- Ủ, chả khó gì cả!

- Thế mà lúc đầu mày la khó! - Quý ròm trách.

Nhỏ Diệp nhe răng cười:

- Lúc này em tưởng thế! Bây giờ mới biết là không phải!

Quý ròm liếc cuốn tập trên tay nhỏ em:

- Thế bây giờ mày đã có thể giải được những bài toán còn lại chưa?

- Chưa!

Câu trả lời tỉnh rụi của nhỏ Diệp khiến Quý ròm giương mắt ếch:

- Sao lại chưa? Mày đã biết những bài toán này không phải là những bài toán khó rồi kia mà?

Nhỏ Diệp hồn nhiên:

- Chỉ khi nào anh đặt câu hỏi cho em trả lời như vừa rồi thì những bài toán mới trở thành dễ! Còn để tự em làm thì bài nào cũng khó! - Trời ơi là trời! Diệp ơi là Diệp! - Quý ròm vò đầu - Chẳng lẽ tao phải đi tò theo mày suốt đời để luôn mồm đặt câu hỏi cho mày trả lời hay sao?

Giọng điệu của Quý ròm đã bắt đầu lộ vẻ nóng nảy. Nhỏ Diệp cuối nhìn xuống đất:

- Nhưng những bài toán về vận tốc với thời gian này rất rắc rối! Khi thì cùng vận tốc nhưng khác quãng đường, khi thì cùng thời gian nhưng khác vận tốc, khi thì...

- Thôi, thôi, tao biết rồi! Mày đừng kể lể con cà con kê nữa!

Quý ròm hấp tấp ngắt lời rồi một tay bịt tai một tay xách cặp, nó đứng dậy ba chân bốn cẳng chạy tọt vào phòng học.

Hành động đột ngột của ông anh làm nhỏ Diệp tức muốn bể phôi. Đụng đến thơ thì xanh mặt chối bay chối biến mà đụng đến toán thì làm ra vẻ ta đây oai phong lắm! Hừ, mai một mình chả thêm nhờ nữa, mình sẽ nhờ chị Hạnh! Nhỏ Diệp đưa cặp mắt giận dữ nhìn theo Quý ròm, bụng âm ức nhủ.

Nhưng đến chiều thì nhỏ Diệp nhận ra mình đã nghĩ oan cho ông anh.

Sau giấc ngủ trưa, nó đang ngồi đẳng bàn nặn óc “nghiên cứu” mấy đề toán thì thấy Quý ròm lò dò lại gần. Mặt nó liền xụ xuống một đồng.

Quý ròm cười hì hì, hỏi:

- Bộ mày giận tao hả?

Nhỏ Diệp vờ như không nghe, mắt vẫn cắm vô tập.

- Mày ngược lên tao cho mày xem cái này nè! - Quý ròm lại nói.

Nhỏ Diệp vẫn không buồn nhúc nhích.

- Cái này hay lắm! - Quý ròm khịt khịt mũi - Có cái này trong tay, không cần tao phải đặt câu hỏi, mày vẫn thừa sức giải mấy bài toán này như thường!

Câu nói cuối cùng của Quý ròm khiến nhỏ Diệp không làm mặt lạnh được nữa.

Nó tò mò ngược mắt nhìn lên.

Trong tay Quý ròm là một tờ giấy. Nhỏ Diệp liếc những con chữ đang xếp hàng ngay ngắn trong đó, thấy nó giống giống những bài thơ nháp của thi sĩ Bình Minh, liền ngạc nhiên hỏi:

- Thơ hả?

- Thơ nhưng không phải là thơ!

Vừa nói Quý ròm vừa đặt tờ giấy xuống trước mặt nhỏ em.

Nhỏ Diệp cúi đầu nhắm đọc:

Này cô em ngọc

Muốn tìm vận tốc

Ta lấy quãng đường

Chia với thời gian

Muốn tính thời gian

Cứ lấy quãng đường

Chia cho vận tốc

Nếu như bài tập

Bắt tìm quãng đường

Thì lấy thời gian

Nhân cho vận tốc

Hiểu chưa hả ngọc?

Lần đầu tiên nhỏ Diệp chẳng thấy tức mình tẹo nào khi bị ông anh mắng “ngốc”, lại còn bật cười:

- A, bài thơ hay quá!

Quý ròm phồng mũi. Được “độc giả” khen làm thơ hay, “thi sĩ Bình Minh” mới thấy đây là lần đầu.

Nhỏ Diệp tiếp tục tán dương:

- Những công thức này em cũng biết nhưng có bài thơ của anh thì em dễ nhớ hơn! Thích ghê!

Quý ròm mỉm cười:

- Bài thơ này thật ra chả thích lắm đâu!

Quý ròm làm nhỏ Diệp chưng hửng:

- Bài thơ này mà anh bảo chả thích?

- Ủ! - Quý ròm thần nhiên gật đầu - Tao còn một bài thơ thích hơn nhiều!

Vừa nói Quý ròm vừa cho tay vào túi lôi ra bài thơ thứ hai đặt xuống bàn:

- Chính bài thơ này mới cần cho mày!

Nghe ông anh “quảng cáo”, nhỏ Diệp nôn nóng chớp ngay lấy tờ giấy, trở mắt đọc:

- Hai xe chung một quãng đường

Xe Dream tới trước, xe thường tới sau

Vận tốc chậm, thời gian lâu

Xe nhanh nên nó chạy mau là thường

Hai xe vận tốc tương đương

Xe đi lâu ắt quãng đường dài ra

Thời gian nếu chẳng khác xa

Xe đi chậm sẽ tà tà phía sau...

Quý ròm khoanh tay đứng cạnh, mắt dán vào mặt nhỏ em, theo dõi từng phản ứng.

Nó mừng thầm khi thấy càng đọc “thơ”, nét mặt của nhỏ Diệp càng dần ra, càng tươi lên và cuối cùng khi đặt bài thơ xuống, nhỏ Diệp ngẩn nhìn ông anh, giọng không giấu vẻ thán phục:

- Cực kỳ! Bài thơ này chắc chắn sẽ giúp em rất nhiều!

Rồi như không nén được, nó cảm khái nói:

- Em tưởng anh chỉ giỏi toán không ngờ anh làm thơ cũng hay ra phết!

Lần này, nhỏ Diệp không reo hò cũng không xuýt xoa. Nhưng đối với Quý ròm, lời nhận xét bất ngờ và đầy chân tình của nhỏ em khiến nó nức lòng nức dạ. Nó bèn hồ hởi nói:

- Mai mốt có bài học nào hóc búa, mày đưa tao “phổ thơ” giùm cho!

10. Chương 10

Chương 10

Trước nay trên thế giới người ta chỉ nói “phổ nhạc”. Hai chữ “phổ thơ” từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay nhỏ Diệp mới nghe nói tới lần đầu. Nhưng nó chẳng ngạc nhiên hay thắc mắc. Vừa rồi Quý ròm đã “biểu diễn” cho nó thấy “phổ thơ” lợi hại như thế nào.

Ngay cả Quý ròm, nó cũng không ngờ cái chuyện thơ ca cao sang kia lại có thể áp dụng vào chuyện đời thường một cách suôn sẻ và hữu ích như thế.

Trước đây nó viết các bài “Lớp em”, “Nhà em” rồi “Khu vườn của em” chỉ toàn chuốc lấy thất bại. Không ngờ đến khi nó vận dụng những hiểu biết về văn luật để “sáng tác” bài “Dạy toán cho em” thì lại thành công rực rỡ, được nhỏ Diệp ngưỡng mộ ra mặt.

Dĩ nhiên Quý ròm thừa biết hai bài thơ “Này cô em ngoan - Muốn tìm vận tốc...” và “Hai xe chung một quãng đường...” mà “cô em ngoan” khen lấy khen để kia không phải là thơ ca đúng nghĩa. Tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ từng bảo thơ phải có tình, có hồn, phải bộc lộ được tình cảm. Trong khi những bài thơ toán học

của Quý ròm chẳng có tình lẫn hồn, cũng chẳng bộc lộ được tí ti tình cảm, chỉ bộc lộ... năng khiếu toán của tác giả mà thôi. Chúng khác xa với bài “Dép là - Làn da - Bên ngoài - Cơ thể - Dép là - Chiếc ghế - Cửa năm - Ngón chân...” của thi sĩ mầm non Lan Kiều. Thơ của Lan Kiều mới thực là thơ! Quý ròm lặng lẽ nhủ bụng. Nhưng Quý ròm không buồn. Từ lâu rồi, nó nhận ra chính Lan Kiều, chứ không phải nó, mới là đứa có khiếu làm thơ thực sự. Vì vậy, cũng từ lâu rồi, nó đã từ bỏ ý định trở thành thi sĩ. Nó không muốn hao phí thời gian và tâm sức để cố trở thành một thứ mà nó không thể. Sự gắng gượng chắc chắn chẳng đem lại gì ngoài sự thất bại ê chề.

Quý ròm là đứa thông minh. Người thông minh đôi lúc vẫn có thể phạm sai lầm, nhưng người thông minh khác người kém thông minh ở chỗ kịp thời nhận ra sai lầm của mình và nhanh chóng tìm cách sửa chữa nó.

Quý ròm sửa chữa sai lầm bằng cách không thêm làm thơ con cóc gửi đăng báo nữa. Bây giờ nó chỉ vận dụng những mẹo luật học được trong thời gian phấn đấu trở thành nhà thơ Bình Minh để “sáng tác” những bài vần vào giúp em mình học toán.

Làm thơ cực dở nhưng khi “phổ thơ”, thi sĩ Bình Minh tỏ ra là một tay tài hoa đặc biệt.

Nhỏ Diệp tất nhiên rất tin tưởng vào năng khiếu “ích nước lợi dân” này của anh mình. Khi học bài gặp những công thức nào khó nhớ, nó đều ghi ra giấy nhờ Quý ròm “phổ thơ”.

Tiểu Long và nhỏ Hạnh hoàn toàn không hay biết thi sĩ Bình Minh đã chuyển nghề.

Vì vậy một hôm tới chơi, mới đặt chân qua cửa đã nghe nhỏ Diệp ngồi bên bàn ngoác miệng tụng ra rả:

- Muốn tìm diện tích hình thang

Đáy trên đáy dưới ta mang cộng vào

Rồi đem nhân với chiều cao

Chia hai dứt khoát thế nào cũng ra!

Cả hai đứa bắt giắc tròn mắt nhìn nhau.

Nhỏ Diệp nhìn ra cửa, phát hiện Tiểu Long và nhỏ Hạnh, liền buông tập xuống, vui vẻ:

- A, anh Tiểu Long, chị Hạnh!

Nhỏ Hạnh bước lại gần nhỏ Diệp, mỉm cười hỏi:

- Em đang học bài gì thế?

- Em học toán!

Tiểu Long cười khì:

- Toán gì lại có “dứt khoát” với “quyết tâm” lạ thế?

Nhỏ Diệp khịt mũi:

- Anh Quý bảo phải thêm hai chữ “dứt khoát” vào cho câu thơ đủ tám chữ, nếu không...

Đang nói, sực nhận ra mình lỡ lời, nhỏ Diệp liền im bặt.

Nhưng đã trễ, nhỏ Hạnh nheo mắt hỏi ngay:

- Ủa, thế ra bài thơ diện tích hình thang này do anh Quý em viết đấy?

Nhỏ Diệp đang đắn đo không biết có nên gạt đầu hay không thì Tiểu Long đã gạt gù:

- Chà, chà, thằng Quý ròm này còn có nghề làm thơ dạy toán mà lại giấu tụi mình! Tôi phải đi tìm nó hỏi cho ra lẽ mới được!

Nói xong, Tiểu Long quay mình tính tiến về phía phòng học của Quý ròm.

Hành động của Tiểu Long làm nhỏ Diệp xanh mặt. Nó gọi giật:

- Gượm đã, anh Tiểu Long!

- Gì thế?

Nhỏ Diệp áp ứng:

- Lát nữa gặp anh Quý, anh và chị Hạnh đừng hỏi gì về chuyện bài thơ diện tích hình thang này nhé!

Trước yêu cầu của nhỏ Diệp, không chỉ Tiểu Long mà cả nhỏ Hạnh cũng cảm thấy lạ lùng.

- Em sợ chuyện gì thế? - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, tò mò hỏi.

Nhỏ Diệp chớp chớp mắt:

- Em chả sợ chuyện gì cả!

Nhỏ Hạnh càng thắc mắc:

- Nếu vậy tại sao em lại muốn chị và anh Long đừng hỏi?

Câu hỏi vắn của nhỏ Hạnh làm nhỏ Diệp phân vân quá thể! Bởi cái lý do khiến nó ngăn cản Tiểu Long và nhỏ Hạnh là một lý do vô cùng khó nói. Anh Quý nó dù muốn hay không cũng đã là nhà thơ Bình Minh và chính vì thế mà anh nó đã phải cẩn trọng chịu đựng bao trò trêu chọc. Nó từng nhìn thấy vẻ rầu rĩ đau khổ trong ánh mắt của Quý rờm khi anh nó thuật lại cho nó nghe những màn đùa dai của tụi “tứ quây” trên lớp. Vì vậy, nó không muốn bây giờ Tiểu Long và nhỏ Hạnh nhắc đến chuyện thơ ca trước mặt Quý rờm, sợ sẽ khơi dậy “vết thương lòng” của anh nó.

Nhưng nếu nói huých tẹt cho Tiểu Long và nhỏ Hạnh biết những ý nghĩ của mình, nhỏ Diệp buộc phải tiết lộ bí mật của Quý rờm, điều mà nó không muốn. Mặc dù ngay tối hôm đó nó đã tìm cách nhét những bài thơ nháp của Quý rờm vào lại trong cuốn sách nhưng nó tin rằng với những chứng cứ cụ thể nó đã phát hiện, nó là người duy nhất trên trái đất này biết đích xác nhà thơ Bình Minh tội nghiệp kia là ai. Và vì thương anh nó, nó muốn mãi mãi chôn giấu bí mật đó tận đáy lòng.

Nhưng đó là ý định của nhỏ Diệp trước đây kia. Còn lúc này nhỏ Hạnh và Tiểu Long cứ dán mắt chăm chăm vào nó vẻ dò hỏi thì nó biết rằng mình khó mà không khai ra “lý lịch” của thi sĩ Bình Minh.

Tất nhiên, nhỏ Diệp không chịu đầu hàng ngay. Nó tìm cách chối quanh:

- Em sợ anh Quý mắng em!

- Mắng chuyện gì? - Nhỏ Hạnh không hiểu.

- Thì mắng chuyện để lộ bài thơ này đó! - Nhỏ Diệp tiếp tục dúc tở.

- Chuyện đó có gì phải mắng! - Tiểu Long bĩu môi “xì” một tiếng - Anh Quý mày làm như bài thơ hình thang này là bí mật quốc gia không bằng!

Nhỏ Diệp cắn môi:

- Nhưng anh Quý em không muốn mọi người biết ảnh làm thơ!

- Trời đất! - Nghe nhỏ Diệp nói vậy, Tiểu Long ôm bụng cười bò - Cả thế giới đều biết nó là thi sĩ Bình Minh “mật mong ngóng ai - mà mật ngọt ghê”, còn giấu giấu giếm giếm gì nữa!

Trong một thoáng, nhỏ Diệp nghe tai mình ù đi! Nó tưởng trên trái đất bao la này chỉ có mình nó biết được gốc gác của nhà thơ Bình Minh, hóa ra thiên hạ đều biết tổng!

Nó nhìn Tiểu Long, thần thờ hỏi lại:

- Anh nói thật đấy hả?

Tiểu Long nhún vai:

- Tao nói dóc với mày làm chi! Nếu không biết tao đã chẳng nói câu vừa rồi!

Thôi thế là khốn khổ cho anh Quý rồi! Nếu mọi người biết Bình Minh là ảnh! Ảnh sẽ bị trêu tối mày tối mặt! Ảnh sẽ bị tụi “tứ quây” quây cho hết đất sống! Càng nghĩ nhỏ Diệp càng lo lắng. Bất giác nó buột miệng:

- Chết rồi!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Em bảo cái gì chết rồi?

Giọng nhỏ Diệp vẫn xui lơ:

- Em bảo anh Quý chết rồi! - Chợt nhận ra mình vừa nói câu xúi quẩy, nó vội vàng chữa lại - Ý em muốn nói nếu biết anh Quý là Bình Minh, bạn bè trong lớp sẽ tha hồ chọc ghẹo anh, nhất là tụi “tứ quây”! Tụi này chắc chắn sẽ không để cho anh yên!

Mắt Tiểu Long tròn xoe:

- Sao mà biết tụi “tứ quây”?

- Em nghe anh Quý kể!

Đến đây nhỏ Hạnh đã lơ mờ hiểu ra tâm sự của em gái bạn mình. Nó đặt tay lên vai nhỏ Diệp, dịu dàng nói:

- Em yên tâm! Khi nãy anh Long nói đùa đấy! Trong lớp chỉ có bọn chị biết anh Quý em là Bình Minh thôi!

Nhỏ Diệp tưởng mình nghe nhầm:

- Chỉ có chị và anh Tiểu Long biết thôi?

- Ừ.

- Những người khác không biết?

- Không ai biết!

Nhỏ Diệp nín thở:

- Cả tụi “tứ quây” gì đó cũng không?

- Tụi đó lại càng không!

Nhỏ Diệp thở phào. Nhưng cặp lông mày nó chợt nhíu ngay lại:

- Thế sao chị và anh Tiểu Long lại biết?

- Đó là chuyện khác! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Anh Long, anh Quý em và chị chơi thân với nhau, người này ắt phải đoán ra người kia đang làm gì chứ! Thế còn em, sao em lại biết Bình Minh là bút hiệu của anh Quý?

Tiểu Long khịt mũi:

- Chắc là Quý ròm lấu tấu để hở ra!

- Không phải đâu! - Nhỏ Diệp lắc đầu - Anh Quý em giữ kín chuyện này lắm! Em biết được là do tình cờ tìm thấy bản nháp của mấy bài thơ!

- Thì ra vậy! - Tiểu Long gục gặc đầu, rồi nó nheo nheo mắt nhìn nhỏ Diệp - Và thế là mày bị ông anh quạt cho một trận nên thân đến giờ vẫn còn hời?

- Anh đoán sai bét bè be rồi! - Nhỏ Diệp bắt đầu lấy lại vẻ lém lỉnh - Anh Quý không hề phát giác ra điều đó! Đến giờ anh vẫn chưa biết em đã biết anh là ai!

- Chà, chà, khó hiểu thật! - Tiểu Long “e hèm” một tiếng - Nếu ông anh mày không tự nhận mình là nhà thơ tại sao lại làm bài thơ diện tích hình thang này cho mày học!

- Đây là do em nhờ anh giảng toán! - Nhỏ Diệp giải thích - Anh không giảng, chỉ làm mấy bài thơ này đưa em!

- Ôi, tới mấy bài thơ kia đấy? - Nhỏ Hạnh kêu lên - Đâu? Em lấy ra đưa chị xem thử nào!

Đón lấy mấy bài thơ nhỏ Diệp đưa, nhỏ Hạnh cầm cúi đọc. Tiểu Long cũng nhướn cổ cò xem ké.

- Chà, hay thật! - Nhỏ Hạnh vừa đọc vừa xuýt xoa - Chị phải chép mấy bài thơ này về cho thằng Tùng học!

Nhỏ Diệp ngạc nhiên:

- Tùng mới học lớp bốn kia mà!

- Thì chị để dành! Khi nào Tùng lên lớp năm, chị sẽ tặng mấy “cắm nang” này cho nó!

Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, Tiểu Long vội hòa theo như sợ mất phần:

- Nhỏ Oanh của tôi đang học lớp năm chung với nhỏ Diệp, tôi phải chép ngay về cho nó!

Nhỏ Diệp cười khúc khích:

- Khỏi! Em đã chép cho bạn Oanh một bản rồi!

Đang cười, đột nhiên nhỏ Diệp bỗng nghiêm nghị hỏi:

- Thế anh Quý đã biết anh Long và chị Hạnh khám phá ra ảnh là nhà thơ Bình Minh chưa?

- Tất nhiên là chưa!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, tiếng Quý ròm thình lình thốt lên từ phía sau lưng:

- Ai bảo là chưa?

Sự xuất hiện đột ngột của Quý ròm khiến cả ba đều giật thót và đồng loạt quay lại.

Quý ròm đứng cạnh chiếc tủ búp-phe tự bao giờ và đang nhe răng cười hì hì.

- Quý đứng đây lâu chưa? - Nhỏ Hạnh hỏi, giọng ngờ ngàng.

- Lâu rồi!

Câu trả lời của Quý ròm làm nhỏ Hạnh, Tiểu Long và nhỏ Diệp nóng bừng mặt. Hóa ra Quý ròm đã nghe thấy tất tần tật câu chuyện nãy giờ giữa ba đứa. Tất nhiên chẳng ai nói xấu gì Quý ròm nhưng dù sao bị bắt quả tang đang nói lén sau lưng người khác vẫn là một tình huống vô cùng tệ hại.

Cuối cùng, nhỏ Hạnh lên tiếng phá tan bầu không khí ngượng ngập:

- Quý biết bọn này phát hiện ra Quý là nhà thơ Bình Minh tự bao giờ thế?

Quý ròm hấp háy mắt:

- Từ hôm Hạnh bảo Tiểu Long “Làm thơ nhiều chữ mới khó chứ nếu cứ viết hai chữ rồi xuống hàng như bài ”Lớp em” thì cả khối người làm được, đâu nhất thiết phải là Quý!” thì tôi đã nghi Hạnh biết rồi! Đến hôm Hạnh và Tiểu Long cãi nhau chí chóe với tụi thằng Dương ở căng-tin để bênh vực một cách vô lối cho nhà thơ Bình Minh thì tôi không còn nghi ngờ nữa, mà biết chắc! Hì hì!

- Đừng vội “hì hì”! - Nhỏ Hạnh mỉm cười nháy mắt với nhỏ Diệp - Quý thông minh thì thông minh thật, nhưng Quý chỉ đoán ra Hạnh và Tiểu Long thôi, chứ Quý đâu có biết nhỏ Diệp cũng đã khám phá ra bí mật của Quý!

- Hạnh muốn nói con nhỏ tinh quái ư sục sạo này hả? - Quý ròm đánh mắt sang nhỏ Diệp và hừ mũi một cái khiến nhỏ Diệp rúm người lại - Hừ, nó đâu có qua mắt ông anh nó được! Cách đây mấy hôm, tôi lục tìm mấy bài thơ nháp, thấy chúng vẫn nằm trong sách nhưng kẹp sai số trang, tôi đã biết ngay ai là thủ phạm rồi! Chỉ có điều tôi không thêm hỏi tội nó thôi!

Quý ròm nói tới đâu, nhỏ Diệp giật mình tới đó. Không những giật mình, nó còn lo nữa. Trước nay, Quý ròm không buồn hỏi tội nó nhưng hôm nay mọi chuyện bỗng nhiên vỡ lẽ, chắc chắn ông anh nó sẽ không tha cho nó.

Nhưng khi Quý ròm nói tiếp tiếp thì nhỏ Diệp mới biết là mình lo lắng hão. Quý ròm nói:

- Thực ra, từ khi báo Khăn Quàng Đỏ nhận xét thẳng thắn thơ của Bình Minh, tôi đã biết là mình làm chuyện đại dốt rồi! Tôi có giấu cũng chỉ muốn giấu tụi thằng Lâm thôi! Chứ Hạnh, Tiểu Long và nhỏ Diệp biết thì đâu có sao! Mọi người đâu có nỡ trêu chọc tôi phải không?

- Không những không trêu chọc mà còn phục tài bạn nữa! - Nhỏ Hạnh cười nói - Đối với bọn này, trước sau bạn vẫn là một nhà thơ! Những bài thơ về toán học của bạn khiến tụi này phục sát đất!

Lời khen ngợi của nhỏ Hạnh làm Quý ròm thoáng đỏ mặt:

- Thôi đi! Hạnh đừng có chọc quê tôi!

- Hạnh không chọc quê Quý đâu! - Nhỏ Hạnh nghiêm trang - Hạnh còn định mượn nhỏ Diệp mấy bài thơ để chép về cho thằng Tùng học nữa đó!

Tiểu Long hoan hỉ phụ họa:

- Tao cũng vậy! Tao định chép cho nhỏ Oanh nhưng em mày đã chép cho nó rồi!

Sự ngưỡng mộ bất ngờ của hai “độc giả” đáng yêu này làm Quý ròm cảm động và sung sướng quá xá. Nhưng Quý ròm bây giờ không giống Quý ròm mấy hôm trước nữa. Nó vẫn đủ sáng suốt để bình tĩnh thừa nhận:

- Thơ gì mấy bài này! Đây chỉ là cách công thức toán được soạn theo vắn điệu để dễ nhớ thôi!

- Không! - Tiểu Long khẳng khẳng - Dù sao chúng vẫn là thơ! Trong mắt tao, mày dứt khoát là thi sĩ không sai!

Lời khẳng định chắc như đinh đóng cột của Tiểu Long làm Quý ròm phì cười:

- Thi sĩ cái khỉ mốc! Thi sĩ hạng ruồi thì có!

Sự ví von của Quý ròm tức cười quá xá.

Nhưng ba đứa trẻ không phải cười cùng lúc. Tiểu Long cười trước. Sau đó tới nhỏ Hạnh. Cuối cùng nhỏ Diệp che miệng cười theo. Trong ba đứa, nếu ai chịu khó lắng tai nghe kỹ như tác giả, sẽ thấy giọng cười của nhỏ Diệp xem ra sáng khoái nhất. Nó không còn sợ anh nó hời tộ. Nó cũng không còn sợ anh nó khổ tâm và buồn tủi về thất bại trong “sự nghiệp văn chương” như trước nay nó vẫn hình dung nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-15-thi-si-hang-ruoi>